

NIEUWE AVONTUREN

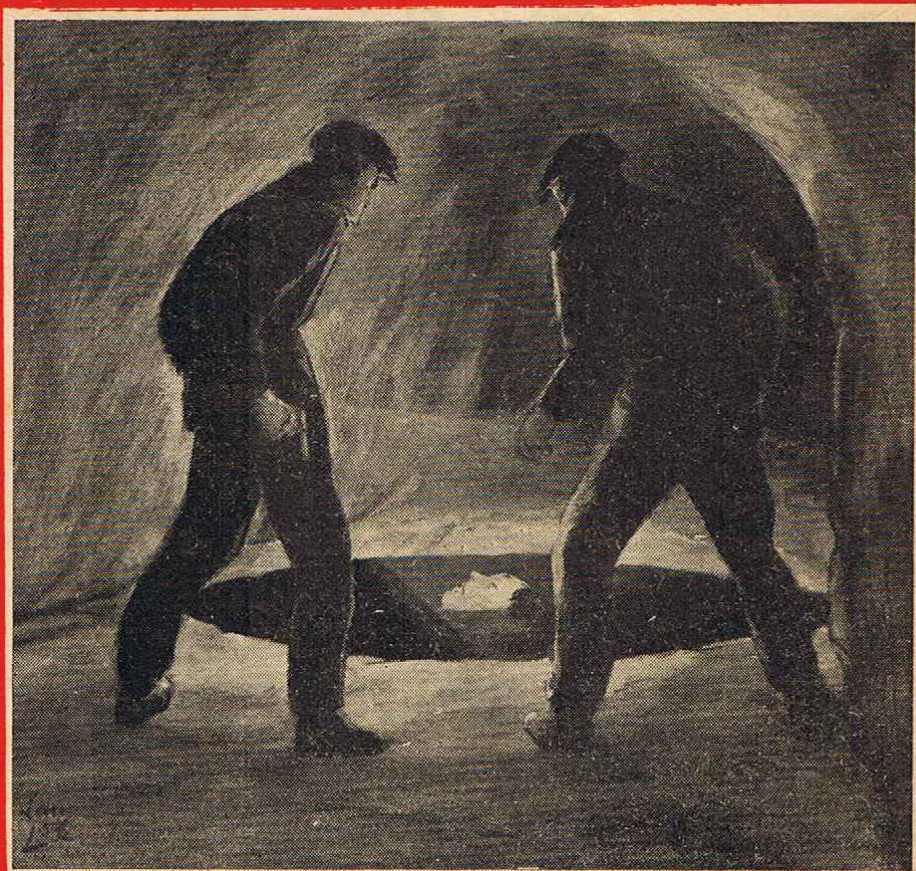
Lord Luster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET LIJK IN DE PUT

N° 2343

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET LIJK IN DE PUT

HOOFDSTUK I

DE LUIPAARD GEEFT EEN OPDRACHT

Het was omstreeks tien uur in de avond toen twee goedgeklede heren uit een taxi stapten, die stopte op slechts enkele meters afstand van het grote St. Pancras Hospitaal te Londen.

Een van de heren rekende af met de chauffeur, waarna beiden met vlugge stap een smalle en nogal duistere straat in gingen, een van die aloude straatjes van Londen, waar nog huizen staan, daterend uit de woelige, onzekere tijd, toen de strijd ging tussen Cromwell's Rondkoppen en de aanhangers van de ongelukkige Karel II, of tussen de handlangers van Koningin Elisabeth en de vrienden van haar slachtoffer, de rampzalige Maria Stuart.

Het was echter duidelijk te zien dat

die beide heren hier geenszins kwamen om oude gevels, merkwaardige uithangborden of schilderachtige luifeltjes te bewonderen.

Het was niettemin duidelijk, dat zij hier zeer goed de weg moesten kennen, en vaker de voet hadden gezet in deze buurt, een waar doolhof van kronkelende straten en nauwe stegen, op nauwelijks honderd meters afstand van brede, moderne verkeerswegen. Het zou zeker ook niet zo heel lang meer duren, of deze gehele wijk zou moeten vallen onder de mokers van de slopers, die hier een goed werk zouden verrichten. Want inderdaad, men kon zich nauwelijks een ongezonder, smeriger opeenstapeling denken van krotwoningen en

huurkazernes, als juist in deze buurt, op tien minuten gaans van Piccadilly Circus.

Na ongeveer tien minuten zwijgend te zijn voortgegaan, stonden de beide heren eindelijk stil voor wat op het eerste gezicht niets anders scheen te zijn dan de deur van een of ander klooster.

Een klooster was het ook werkelijk. Zeker, in het hartje van de stad Londen, als het ware in het brandpunt van alle leven en vertier, stond hier nog altijd een klooster van de Franciscaners minstens drie eeuwen oud, dat echter sedert lang niet meer bewoond werd door de stille monniken, maar dat reeds sedert bijna een eeuw ten prooi was gevallen aan een zeer ordinaire huisjesmelker.

Dit twijfelachtig lid van de maatschappij had aanstonds begrepen, wat er te gebeuren stond in een stad als Londen, die zich om zo te zeggen zinderogen uitbreidde. Het zou niet lang duren of er zou een schromelijk tekort zijn aan woningruimte, en dat was zeer juist ingezien, zodat dat oude klooster werd verbouwd tot huurkazerne. Men denke hier vooral niet aan een doelmatige verandering, want de nieuwe eigenaar had slechts datgene doen wijzigen, wat onvermijdelijk noodzakelijk was, en voor het overige was er niet zo heel veel veranderd, sedert de eerste monnik in dit eerwaardig gebouw in zijn stille cel zijn gebeden prevelde.

Er waren nog altijd zeer dikke muren, geheimzinnige wenteltrapjes, rijen cellen, waarin alleen de vensters wat waren verbreed, en die thans dienst deden als « één-kamerwoningen », holklinkende gangen, bekleed met blauwe en witte vloertegels, booggewelven, een ontzaglijk grote kelder, zo groot, dat de zoldering op vele plaatsen gesteund moest worden door dikke pilaren, en ook een binnenplaats, waar vroeger wellicht bomen hadden gestaan, maar waar men nog altijd de overblijfselen vond van een mooie, oude waterput, half ingevallen thans, natuurlijk onbruikbaar geworden, maar nog omgeven door een prachtig gesmeed, ijzeren hekwerk, van

waar in vroeger tijden de monniken de emmers neerlieten.

Stond men overdag in het midden van deze binnenplaats, en beschikte men over een vruchtbare fantasie, dan kon men zich nog in de middeleeuwen wenen, tenminste wanneer zich geen levende wezens vertoonden.

Want om bijna de gehele binnenplaats heen liep een zuilengaanderij, bijna ongeschonden bewaard gebleven, en slechts op twee plaatsen onderbroken, waar zij ruimte moest laten voor een poort, die onder de gaanderij door, de een naar een reusachtige tuinpoort, de ander naar een andere, veel kleinere binnenplaats voerde, waartoe weer de zware deur toegang gaf, waarvan in de aanhef sprake is.

En heel hoog, rondom, liep nog een tweede, maar veel lagere en smallere zuilengaanderij, waarin op talrijke plaatsen de muur doorgebroken was, ten einde er vensters in te kunnen zetten. Op enkele plaatsen waren houten schotten getimmerd, maar elders konden de omwonenden, als zij er lust in mochten gevoelen, hun raam openen, en op de gaanderij met haar dunne zuiltjes stappen. Deze op ongeveer twaalf meter boven de grond aangebrachte gaanderij werd nergens onderbroken, maar was op twee diagonaal tegenover elkaar liggende punten te bereiken door middel van een stelde, houten buitentrap. En zo veel bewoners maakten nog van deze gemakkelijke weg gebruik, dat de treden hol waren uitgesleten, en men ieder ogenblik moest vrezen, een van die wrakke trappen te zien bezwijken.

Van herstel was natuurlijk geen sprake, en alles vervuilde, brokkelde af, verteerde, rotte langzaam maar zeker weg.

Het klooster had aanvankelijk een grote, hoge zaal bezeten, waar de gemeenschappelijke maaltijden plaatsvonden, en waar bijeenkomsten werden gehouden. De tegenwoordige eigenaar echter, mijnheer Brash, had een geniale ingoving gekregen. Ongeveer in het midden van de hoogte van die zaal had hij een tussenvloer laten aanbrengen, en daarna die beide helften weer voor-

zien van houten schotten, waardoor hij niet minder dan vier en twintig kamertjes had verkregen, twee aan twee bijeenhorend, en van tussendeuren voorzien. In de lengte zowel als in de breedte elkaar in het midden kruisend, waren twee smalle gangen uitgespaard, boven zowel als beneden, waarop al die vertrekken uitkwamen.

Het was werkelijk een grootse inval geweest. Weliswaar was die tussenvloer niet al te stevig ondersteund, zo iets als Bouw- en Woningtoezicht was er toen nog niet, en Brash was een praktisch man, heilig overtuigd, dat het althans zijn tijd nog wel zou uithouden.

Het spreekt van zelf dat de bewoners van dit allerzonderlingste huis er wel zeer goed de weg moesten kennen, want anders zouden zij er eenvoudig in verdwaald zijn, als in een onbekend bos. Niet minder dan ruim achthonderd mensen hokten daar samen, verdeeld over de voormalige kloostercellen, in de houten woonhokjes, in allerlei berg-ruimten, vroegere refters, kapellen, en zelfs in een gedeelte van de reusachtige kelder. Tot de geweldige zolder toe was in kamertjes afgeschoten, die aan de allerarmsten werden verhuurd. Zelfs een fink, gezond man, had wel tien minuten nodig, om van de geweldige poort tot in een van de verste hondenhokjes te komen, die mijnheer Brash verhuurde aan wezens met een onsterflijke ziel.

Moeite om aan te bellen behoeften de twee heren die in deze omgeving al heel misplaatst schenen, niet te doen, want de poort was open, en zij kon niet eens meer behoorlijk gesloten worden. Waartoe ook? Welke dief zou het in zijn hoofd krijgen, hier binnen te dringen, en die arme slokkers daarbinnen tot slachtoffers te kiezen?

Het tweetal keek dus eerst even aandachtig om zich heen, duwde toen de ene deurbelft open en trad binnen. Zij bevonden zich aan het begin van een brede doorgang, met aan weerszijden een smalle, eertijds groene deur.

Zij gingen die gang geheel ten einde, bereikten de eerste, kleine binnenplaats, staken deze dwars over, liepen onder het machtige poortgewelf door, waar-

boven zich een der vleugels van het kloostergebouw uitstreckte, kwamen aldus op de hoofdbinnenplaats, en liepen zonder een ogenblik te aarzelen ook deze binnenplaats over, voorbij de oude monumentale put, en kwamen aldus aan het tweede poortgewelf.

Het was hier stikdonker en stil. Het was duidelijk dat men van deze toegang slechts weinig gebruik maakte.

In het midden van de brede, overwelfde gang bevond zich ter linker zijde 'n smal, onopvallend deurtje, dat slechts met een klink gesloten was. Hier gingen de beide heren snel binnen, zonder dat iemand hen had gezien, sloten de deur weer achter zich en stonden nu in zulk een volmaakte duisternis, dat beiden direct een zaklamp aanknipten, die zij klaarblijkelijk opzettelijk voor dit doel hadden meegenomen.

Zij stonden in een volkomen kaal vertrek, dat misschien eertijds een verblijf was geweest voor de broeder-portier.

Aanvankelijk was het niet goed duidelijk, waarom mijnheer Brash ook dit vertrek niet had verhuurd, maar dan bleek spoedig de reden: dit vertrek ontving slechts licht door een zeer nauw spleetje op wel zes meters hoogte van de grond, en zelfs de allerarmsten wilden er dus niet aan. Brash had een groot venster willen doen aanbrengen, maar dit was hem nadrukkelijk ont-raden door de aannemer-bouwkundige die de muren had onderzocht, en deze plaats zo wankel had bevonden, dat het gevaarlijk zou zijn ze te verzwakken door het aanbrengen van grote ramen.

In een hoek van dit kale, kille vertrek met de vochtig uitgeslagen muren en de stenen vloer vol kuilen, bevond zich een hechte, blijkbaar nieuwe deur, en de heren die daar stonden, wisten, dat deze deur naar een goed afgesloten deel van de kelder voerde, waar mijnheer Brash zijn wintervoorraden, zijn steenkool en zijn stookhout bewaarde, en misschien ook wel zijn wijn, maar dat wist niemand met zekerheid, want nog nooit was iemand in deze kelder binnengedrongen.

Brash zelf woonde namelijk in een paar kamers van een der kloostervleu-

gels, die het dichtst bij de straat waren, om steeds persoonlijk toezicht te kunnen houden over zijn volkje en te zorgen dat niemand er tussen uittrok met een onvoldane huur rekening.

De portierskamer had echter nog een tweede deur, en deze was het, welke een van de beide bezoekers openduwde.

Die deur bleek toegang te geven tot een smalle, duistere gang, en nu werden ook de eerste tekenen van leven zichtbaar en hoorbaar. Nu en dan ging een deur open, een vrouwenstem krijste, een kind huilde, een mannenstem vloekte langdurig, met een diep, schor geluid, men hoorde water plassen in een gootsteen, dan weer het verschuiven van een stoel of een schorre lach. De gang bleek tussen twee rijen kamers door te lopen, alsof het een hotel ware. Maar nergens sloten die deuren goed, en overal drong dus het licht en het geluid door.

De twee heren liepen snel verder, daar zij er blijkbaar niet op gesteld waren om te worden gezien. Begin zowel als einde van de gang waren in een bijna ondoordringbare duisternis gehuld. En steeds liepen de twee heren verder, tot de eerste opnieuw een deur opende, ze weer dicht deed en toen pas, tamelijk ongeduldig en nijdig tot zijn metgezel zei:

— Ik gaf een lief ding, als de Luipaard eindelijk eens kon besluiten, een andere plaats uit te kiezen voor de besprekingen, Larrick.

De met deze naam aangesproken, nog vrij jonge man, haalde slechts de schouders op en zei:

— Hij kan hier nu eenmaal gemakkelijk komen en gaan, Mushgrave, het moet hier geen vijf minuten afstand zijn van zijn eigen huis, hij kan de plaats van samenkomst bereiken zonder dat iemand hem ooit te zien krijgt, namelijk onder de grond door en hij is nu eenmaal de chef, wij zijn de ondergeschikten.

Mushgrave, de oudste van de beide mannen, bromde iets voor zich heen, en zei toen:

— Dat laat hij ons soms maar al te goed voelen. Wij zijn toch geen sla-

ven, wij doen ons best voor hem, en...

— Stil toch, fluisterde Larrick verschrikt. De muren hebben hier oren. En wee ons, als de Luipaard ontevreden over ons zou zijn, of ons zou gaan wantrouwen. Hij betaalt ons goed, en...

— En hij houdt het leeuwendeel van de buit, bromde Mushgrave.

— Heeft hij daar soms het recht niet toe? Hij is het, die de goudvinken in het net lokt. Wat zouden zij doen als hij hen niet eerst hypnotiseerde, onder de macht van zijn wil bracht?

— Alles goed en wel, maar wij zijn nu zeker niet uitgenodigd om een kopje thee met hem te drinken. Hij zal ons wel uitvloeken om die mislukking van gisteren. Alsof het onze schuld was. Alsof je het tegen Raffles kunt opnemen.

— Stil nu maar, dat kun je allemaal aanstonds te berde brengen, viel Larrick hem haastig in de rede. Vooruit, het is nog maar vijf minuten voor het afgesproken uur.

De beide bezoekers bevonden zich thans in een blijkbaar weinig gebruikte zijgang, die langzaam afhelde, en waar zij opnieuw hun lantaarns moesten gebruiken, want er heerste hier een Egyptische duisternis.

Na minstens dertig passen stonden zij weer stil, luisterden, waarna Larrick het schijnsel van zijn lamp richtte op een gedeelte van de zijmuur, tussen twee half verzonken kolommen, bij de zoldering met kapitelen bekroond en waarvan het doel niet duidelijk was, tenzij zij als versiering waren bedoeld.

Maar zij bleken al spoedig een geheel ander doel te hebben. Zij waren eenvoudig de sponningen van een voortreffelijk verborgen deur, een draaibaar schot, met gewone metselkalk bestreken, en in kleur niet afwijkend van de muur. Larrick moest zich zo hoog mogelijk op de punten van zijn voeten uittrekken, tot hij het kapiteel van de linkse halve kolom met de vingertoppen kon bereiken, scheen ergens op te drukken, waarna met een zwak zuigend geluid de deur, die ternauwernood een halve meter breed was, op haar hengsels draaide, en de beide mannen

doorliet. Mushgrave duwde het deurtje onmiddellijk weer dicht.

Zij waren in een keldervertrek, dat overdag misschien een heel klein beetje licht kon opvangen door een rond raampje, ongeveer twee handen breed in doorsnede, en met een traliekruis verzekerd. Het was zeker wel vijf meter boven de grond. In een hoek van dit vertrek, schuin tegenover dat kleine venstertje, begon een betonnen trap, die de twee mannen afdaalden.

Twintig treden, bij het licht van hun zaklantaarns, de vingerspitsen gesteund tegen de vochtige muur, om niet uit te glijden over de glibberige trap-treden, en toen schenen zij voorlopig het doel van hun tocht te hebben bereikt: een kale kelder, die zich diep onder de grond moest bevinden, en waarvan de muren waren opgetrokken uit de zware, ruwbehouwen stenen, waarmee onze voorouders meestal hun kelders bouwden.

Een andere uitweg dan de trap naar boven scheen er niet te zijn.

Larrick raadpleegde zijn polshorloge bij het licht van zijn zaklamp.

— Geef het sein maar, bromde Mushgrave fluisterend.

— Nog niet, nog zeven en dertig seconden.

— Hij zal er wel zijn.

— Best mogelijk, maar ik meld mij niet voor de tijd.

Mushgrave bromde ongeduldig, maar hij zei verder niets. Het was hier zo stil dat men duidelijk het tikken hoorde van het horloge, aan Larrick's pols.

Eensklaps klonken kort na elkaar drie heldere slagen, als van een klok. Larrick had op een kleine gong geslagen, niet groter dan een theeschoteltje, en die hij in zijn jaszak bij zich had gedragen.

Dit was het sein.

De kelder werd plotseling helder verlicht door een schijnsel, dat de beide mannen aanvankelijk met de ogen deed knipperen en dat scheen te komen uit een opening, juist gelijkend op het gat voor een kachelpijp onder een schoorsteenmantel.

Die opening bevond zich iets meer

dan anderhalve meter boven de vloer, en bleek te kunnen worden afgesloten door een rooster, dat er uitzag als een ventilator.

Het was duidelijk, dat dit licht ontstoken was om goed de gezichten te kunnen zien van degenen, die zich aldus aanmeldden.

Nu verzwakte het een weinig, maar het bleef toch nog sterk genoeg om er duidelijk bij te kunnen zien, en plotseling klonk een stem, een diepe mannenstem, afkomstig van een onzichtbaar persoon buiten het vertrek:

— Larrick en Mushgrave, ik heb u beiden hier ontboden om uit uw eigen mond nadere inlichtingen te ontvangen over het gebeurde van gisteravond, en ik hoop, dat jullie in staat zullen zijn, een goede verontschuldiging aan te voeren voor de grote domheid, mevrouw Clifford te laten ontsnappen.

Mushgrave deed zijn mond reeds open, maar Larrick was hem voor en begon haastig:

— Wij verzekeren u, chef, dat ons geen schuld treft. Wij hadden de vrouw van de bankier naar het aangewezen huis gebracht, waar zij zou moeten blijven, tot haar man de losprijs van 20.000 pond zou hebben betaald en waar zij was heengevoerd, in ons gezelschap, nadat gij haar gehypnotiseerd hadt.

— Dat alles weet ik evengoed, Larrick, viel de stem hem ongeduldig in de rede. Kom ter zake.

— Welnu dan, Mushgrave, ik O' Connor en Mike Doolittle zaten met haar rustig aan tafel, zij lachte en praatte opgewekt, toen plotseling de deur openvloog, en twee mannen verschenen waarvan er een ons met twee revolvers in bedwang hield, terwijl de ander op ons toetrad en ons begon uit te plunderen.

— Ik heb er zeventuizend pond bij ingeschoten, barstte Mushgrave woedend uit.

— Dat is je eigen schuld, zei de stem koeltjes. Jullie zijn lafaards. Jullie waart met zijn vieren.

— En maar een van ons had zijn pistool bij zich, riep Mushgrave met stemverheffing en dat werd hem nog

dadelijk afgenomen ook. Neem mij niet kwalijk, chef, wij zijn ten volle bereid om voor u te werken, al hebben wij uw gezicht ook nog nooit gezien, maar alles heeft zijn grenzen. Als Lij zo'n grapje nog eens overkomt, kan ik mij over een maand wel bij het werkhuis aanmelden.

Het bleef even doodstil, en Larrick keek eerst verschrikt naar de stoutmoedige spreker, en vervolgens schuw naar de ronde opening, waarachter de stem hoorbaar was.

Eindelijk begon die stem weer te spreken, koud en dreigend:

— Ik zou je aanraden, Mushgrave, die toon te laten varen. Ik ben volstrekt niet bang voor een ontmaskering door domkoppen als jij er een bent, maar ik wil geen opstandige taal dulden. En domoren kan ik niet gebruiken. Bevalt het je niet, tegen een behoorlijk percentage voor mij te werken, pak dan je biezen, maar waag het niet, zulk een toon tegen mij aan te slaan. En dat nog geen vierentwintig uren nadat je Raffles hebt laten ontsnappen. Want hij was het natuurlijk. Je hebt er toch geen seconde aan getwijfeld?

— Geen ogenblik chef, antwoordde Larrick onderdanig. Wij begrepen het onmiddellijk. Nu, de rest is spoedig genoeg verteld. Hij nam de vrouw met zich mee, terwijl die ander ons met zijn revolvers bleef dreigen, en nadat hij onze zakken geheel had leeggehaald. Hij moet voor minstens negenduizend pond hebben buitgemaakt.

Weer bleef het even stil en toen klonk weer de diepe stem:

— Dan zal ik jullie in de gelegenheid stellen, die onverschoonbare fout

te herstellen. Ik moet die man tot iedere prijs machteloos maken. Hij is slimmer dan heel Scotland-Yard. Ik moet mij voor hem in acht nemen, meer dan voor enig ander levend wezen. Hij mag mij niet ten tweede male in de wielen rijden. Morgen zal er op de bekende plek een uitvoerige instructie voor jou zijn, Larrick. En wat jou betreft, Mushgrave, ik wil je in staat stellen je zeventuizend pond niet alleen terug te krijgen, maar nog heel wat meer bovendien. Ga morgenochtend om tien uur naar de plek, Larrick, en doe nauwkeurig wat ik je in mijn instructie voorschrijf. Mocht het nodig zijn, dan zal ik tijd en uur voor de nieuwe samenkomst opgeven.

Het werd plotseling weer stikdonker, er klonk een metalig geluid, toen was het alsof er een ijzeren deur dichtviel, zodat de vloer er even van dreunde, en het werd stil.

Terwijl Larrick zijn zaklantaarn weer ontstak en zich reeds naar de trap spoedde, gromde Mushgrave voor zich heen:

— Het was nogal de moeite waard om ons voor zo'n onbeduidend praatje en om ons een onverdiend standje te geven, een rit van een half uur te laten komen. Die mijnheer, die wij nooit te zien krijgen, moet niet te ver gaan, of...

Hij hield op, wendde zich aan de voet van de trap nog eens om, richtte het schijnsel van zijn lantaarn op de nu duistere, ronde opening in de muur, en mompelde toen voor zich heen:

— Ik zou bij gelegenheid toch wel eens willen zien, wat ik zou ontdekken, als ik dat gat eens wat groter maakte en erdoor kroop.

HOOFDSTUK II

DE HINDERLAAG

Het geval met mevrouw Clifford had zich juist zo toegedragen, als Larrick het kort en duidelijk in de kloosterkelder beschreven had. Alleen wist het slachtoffer zelf zich naderhand daarvan

niets te herinneren. Zij was eenvoudig het zoveelste slachtoffer geworden van de hypnotische kracht van een geheimzinnig personage, aan wie al spoedig door sommige bladen de naam van « Luf-

paard » was gegeven.

Er werd in die dagen te Londen over weinig anders gesproken dan over de zonderlinge, beangstigende voorvallen, die zich in de afgelopen weken hadden voorgedaan, en waarbij dan telkens een rijke man of een rijke vrouw, zonder enige voorbereiding, zonder een waarschuwing, onder de macht kwam van een zeer sterke wil, de wil van die geheimzinnige hypnotiseur, die zijn slachtoffers zorgvuldig uitzocht onder hen, die gemakkelijk te hypnotiseren zijn, om vervolgens zijn slag te slaan, als dat slachtoffer willoos was geworden en alles deed wat hem of haar bevolen was.

Op die wijze waren reeds vier, vijf Londenaren van grote bedragen beroofd, nu eens in een auto, dan weer in een gewoon huurhuis, toen de vrouw van de bankier Alwin Clifford aan de beurt kwam.

Er zijn maar weinig zaken geweest, die in de salons in het West End van Londen zoveel sensatie hebben gewekt, en zo druk besproken zijn, als de zonderlinge ontvoering van mevrouw Clifford. Maar alle commentaar richtte zich niet zo zeer op de zeldzame handigheid en de brutaliteit van de aanslag, dan wel op het opzienbarende bericht, dat de misdadigers moeite voor niets hadden gedaan, en dat het « diamanten » halssnoer, waarop de Luipaard het voorzien had, volstrekt niet van diamanten, maar daarentegen van fraai geslepen kristal vervaardigd was. De geheimzinnige hypnotiseur was over deze mislukking zo woedend geweest, dat hij het feit per advertentie in de dagbladen aan de Londenaren bekend maakte, die natuurlijk in hun binnenste gnuifden, ofschoon zij luide de arme vrouw beklaagden, die daar op zulk een even plotselinge als beschamende wijze aan de kaak werd gesteld. De bankier Clifford kwam wel dadelijk met een uitvlucht, die hij aan een met hem bevriende journalist van de Times suggereerde, en die dan ook in dat blad werd vermeld, maar het was al te laat, het onheil was geschied, en mevrouw Clifford was belachelijk gemaakt; wel het

verschrikkelijkste onheil hetwelk een vrouw kan overkomen, die liever tien malen zou verdrinken, dan zich te voorzien van een reddingsgordel die haar niet zou staan.

Intussen, de Luipaard was er niet de man naar, genoeg te nemen met zulk een tegenslag, die hij onmogelijk had kunnen voorzien. Hij had daarom mevrouw Clifford eenvoudig vastgehouden, nodigde mijnheer Clifford uit, een losprijs van 20.000 pond voor haar te betalen, en zou die zeer waarschijnlijk ook wel in handen hebben gekregen, als niet een zekere, al even geheimzinnige, en toch welbekende Londenaar hem op het laatste ogenblik de voet had dwars gezet, en de gehypnotiseerde vrouw als het ware onder de neus van zijn handlangers had weggehaald, welke handlangers bij die gelegenheid ook een veer hadden moeten laten, in de vorm van goedgespekte portefeuilles, kostbare dasspelden, en andere verhandelbare sieraden.

Die geheimzinnige man was John Raffles. En de Luipaard wist dat het John Raffles was. Laatstgenoemde had er trouwens zelf geen geheim van gemaakt. Mevrouw Clifford was weer veilig bij haar man gebracht, Raffles was teruggezonken in een ondoordringbaar duister waarin hij met het grootste gemak scheen te kunnen verdwijnen.

Daar Raffles zich reeds bij een vroegere gelegenheid met de lucratieve ondernemingen van de Luipaard had bemoeid, zo is het duidelijk, dat deze laatste zich bevond in een gemoedstoestand, verre van rooskleurig.

En daar de Luipaard een tamelijk streng meester was, die zich wist te doen gehoorzamen, zo behoefde het ook geen verwondering te wekken dat zijn handlanger Larrick de volgende dag zeer nauwkeurig zich aan de afspraak hield, en de instructie in ontvangst ging nemen, die hem was toegezegd. Deze instructie zag er heel eenvoudig uit, en weinig ingewikkeld, maar toch had Larrick zelfs niet bij benadering kunnen zeggen, langs welke lijnen van geleidelijkheid dit korte briefje hem eigenlijk bereikte. Hij was echter...

personen zijn, maar het stond voor hem vast, dat die al evenmin iets konden ophelderen. Misschien zagen zij wel het ene einde van het snoer, waar mijnheer Larrick stond, maar van het andere einde, het begin, hadden zij geen begrip, dat lag verborgen in de dikke duisternis van het ongewetene.

Larrick overtuigde zich natuurlijk allereerst of de instructie authentiek was, dat wil zeggen of het gebruikte papier het geheime merkteken van de chef in een der hoeken bevatte. Pas toen hij zich daarvan had overtuigd, begon hij te lezen.

De instructie, met schrijfmachine getikt, en in dat opzicht dus al zeer prozaïsch, luidde aldus :

« Het huis van Clifford moet nauwkeurig in het oog worden gehouden. Let op allen die er in en uit gaan. Het is duidelijk dat R. in de eerste tijd zijn hulpvaardige bescherming aan de bankier en diens vrouw zal blijven wijden, daar hij de mening zal zijn toegedaan, dat ik mij niet voor geslagen houd, en wraak zal willen nemen over de mij toegebrachte nederlaag, waarin hij wel eens gelijk kon hebben.

Stel de gewone inlichtingsdienst in, volgens de bekende methode, zodat ik onmiddellijk bericht kan ontvangen, wanneer er iemand het huis in of uit gaat, die ook maar in het minst voor verdenking in aanmerking komt. Meldten om de zes uren, tot twaalf uur in de nacht, wat er gedaan en gezien is.

De Luipaard ».

Larrick gromde mismoedig, terwijl hij de instructie zorgvuldig opvouwde en bij zich stak. Dat was nu weer een van die opdrachten, waaraan hij een broertje dood had. Wachten en nog eens wachten. Om de zoveel uren verslag uitbrengen. Met het vooruitzicht dat al die moeite vruchteloos zou zijn.

Zonder zover te gaan als zijn collega Mushgrave, die er werkelijk ernstig over scheen te denken, in openlijk verzet tegen de chef te komen, begon Larrick toch te vinden, dat ook deze medaille haar keerzijde had, en dat men niet louter voor zijn plezier een assistent en handlanger was van de machtige

hypnotiseur.

En toch was het voorlopig niet veilig, te deserteren. De klauw van de Luipaard strekte ver, en bovendien, wie kon zeggen, of deze niet binnenkort een slag zou weten te slaan, die hem en ook zijn handlangers, ruimschoots schadeloos zou stellen voor de geleden verliezen.

Dit overdenkende, en zijn lot voorlopig met berusting en hoop op de toekomst aanvaardend, stapte Larrick bij de eerste de beste halte op een bus, waar tamelijk erg gedrongen werd om een plaatsje. Hij slaagde er echter in, zich naar het imperiaal op te werken, en gedurende de twintig minuten, welke de bus nodig had om hem naar het centrum van de stad te brengen, dacht hij na over de beste wijze, om zich van zijn taak te kwijten.

Even voor het eindpunt kwam een werkman naast hem zitten, die tamelijk ruw tegen hem aanbotste, grijnslachend een soort van verontschuldiging prevelde, die niet veel beter was dan een tweede belediging.

Onder andere omstandigheden zou Larrick het er zeker niet bij hebben gelaten, want laf was hij zeker niet, en hij was een uitstekend bokser, maar wanneer de Luipaard je eenmaal een opdracht had gegeven, dan luidde het parool: alles voor hem en niets voor je zelf. Dan moest men zich in allerlei vernederingen en teleurstellingen schikken, totdat het grote doel bereikt zou zijn.

De werkman was één halte voor het eindpunt uitgestapt en even voor hij zelf zou uitstappen stak Larrick de hand in de zak, waar hij zoëven nogal acheloos, de instructie had weggeborgen. Onmiddellijk vertrok zijn gelaat krampachtig en werd hij doodsblijk onder de invloed van een heftige schrik.

Het papier was verdwenen.

Onmiddellijk beseffende, welk groot gevaar hieruit zou kunnen voortvloeien, als anderen dit papiertje vonden, vooral wanneer men wist wie de verliezer was, begon hij met koortsachtige haast in al zijn zakken te zoeken. Even daarna slaakte hij een zo luide, kreunende zucht

van opluchting, dat een paar bakvisjes tegenover hem, die hun lipjes zaten bij te werken, onbeschaamd begonnen te giechelen.

Want hij had, en daarvoor mocht de hemel worden geprezen, het kostbare papiertje teruggevonden.

— Ik meende toch zeker te weten, dat ik het in mijn rechter binnenzak had gedaan, mompelde hij voor zich heen. Nu, ik schijn mij te hebben vergist, des te beter. Dat was me een schrik. Stel je voor dat iemand een blik had geslagen op de inhoud, neen, ik mag er zelfs niet aan denken, wat dan de gevolgen hadden kunnen zijn.

En nog altijd een beetje bleek, schichtig om zich heen ziende, bergde hij het papier weg, maar nu wat minder nonchalant dan de eerste maal, in zijn portefeuille, die hij in de binnenzak deed van zijn vest, waarna hij zijn colbert dichtknoopte en daarover zijn overjas.

Onmiddellijk nadat hij van de bus was gestapt begon hij reeds aan de taak die hem was opgedragen. Voor een man als Larrick valt het in een miljoenenstad als Londen al heel gemakkelijk, zich de nodige helpers te verschaffen, die voorzien zijn van een ruim geweten, en tegen contante betaling gaarne iets verrichten, dat bij een nauwkeurig onderzoek waarschijnlijk het daglicht niet zou kunnen velen. Maar, nietwaar, bij het tegenwoordige, jachtige leven, vindt men niet de tijd voor zulk een onderzoek.

Het recruteren van een klein spionnenleger nam ongeveer een uur in beslag. Want Larrick kende de adressen, liep hier een steeg, daar een wat bredere straat in, had nu eens een kort, gefluisterd gesprek met een opgescheuten knaap van een jaar of veertien, dan weer in de lounge van een deftig hotel een even kort en even zacht onderhoud met een wel wat al te elegant gekleed jongmens.

Na dat uur trok de eerste divisie naar de vuurlinie, dat wil zeggen naar het fraaie huis van Clifford, de bankier, waarvan de ingewijden niet goed konden begrijpen, hoe de bewoner zich daar kon handhaven, daar er sedert

enige weken op de beurs zonderlinge geruchten werden vernomen aangaande de betaalkracht van mijnheer Clifford, die zich aan gewaagde speculaties scheen te hebben te buiten gegaan.

Die eerste divisie bestond slechts uit twee personen, een jongen van twaalf jaar ongeveer, met een bleke, weinig vertrouwen inboezemende tronie, en een oude, slordig geklede man, die niets om handen scheen te hebben, en zich misschien de tijd kortte op een bank in Kensington of Regents Park.

Dat was tegen een uur of twaalf in de ochtend. Hij overtuigde zich in persoon, dat men zijn bevelen stipt had opgevolgd, natuurlijk wel zorgdragende, dat hij zelf buiten schot bleef, en niet gezien kon worden van een der ramen van het grote herenhuis uit. Het was immers mogelijk dat mevrouw Clifford hem bij een vroegere of latere gelegenheid gezien had, of zich zijn trekken zou herinneren. Zelfs de geringste kans moest hij tot iedere prijs vermijden.

De waarheid is, dat mijnheer Larrick zich eigenlijk niet heel erg gerust voelde. Er was iets in hem, dat hem zei, voorzichtig te zijn. Ditmaal zouden de zaken wel eens niet zonder kleerscheuren voor hem en zijn vrienden kunnen aflopen. Eenmaal had Raffles er zich mede vergenoegd, hem en zijn vrienden te beroven, bijwijze van straf, maar, wat waarborgde hun, dat hij het ten tweede male nog eens zou doen, en hen niet zou uitleveren aan de politie, die niet mak is, waar het deze soort misdrijven betreft. Hij besloot dan ook in dit geval niet al te ver te gaan, en een oog in het zeil te houden. Hij was niet voornemens voor een ander de kastanjes uit het vuur te halen. Mushgrave mocht in deze zaak ook wel eens de handen uit de mouwen steken. Hij zou hem opdragen, de achterzijde van het huis in het oog te houden, want voor een man als Raffles was het niet zo moeilijk, daar binnen te gaan, aan de zijde van de tuin, en in een of andere vormomming. Dat zulk een uitgang er was, in een zijstraat, Larrick had alle redenen om het precies te weten want het was juist door deze deur, dat de

gehypnotiseerde mevrouw Clifford op die gedenkwaardige avond het huis had verlaten zonder dat iemand het bemerkte voor het te laat was.

Mushgrave zou wel protesteren tegen een opdracht, die hij zijn talenten onwaardig zou achten, maar Larrick zag niet in, dat hij al het vervelende werk alléén zou moeten doen, terwijl mijnheer Mushgrave in Hyde Park kon flaneren, sigaretjes roken en onbeschaamd naar de mooie meisjes kijken.

Zodra hij zich dan ook had overtuigd, dat de grijsaard en de knaap, ieder aan een kant van het huis hadden postgevat, om goed de voordeur in het oog te houden, verhaastte hij zijn schreden, riep een taxi aan, en reed linea recta naar het huis van zijn collega, die een moderne flat van vier vertrekken bewoonde op de derde verdieping van een groot, modern flatgebouw in een der zijstraten van Oxford Street, niet zo heel ver van de plek, waar het grote gebouw stond, waarvan de twee benedenste verdiepingen geheel in beslag waren genomen door de Windsor Club, de befaamde Londense Club, waarvan John Raffles, onder de naam van Lord William Aberdeen, Vice-President was.

Hij vond Mushgrave aan de lunch, in een niet bepaald zonnig humeur, dat er niet beter op werd, toen de opdracht, die Larrick hem kwam geven, op de proppen kwam.

Hij legde zeer nadrukkelijk mes en vork neer en zei, de ander strak aanzijnde:

— Luister eens Larrick, dat begint mij te vervelen. Het heet dat jij de luitenant bent van de Luipaard, en dat wil ik graag aannemen, maar je vergist je, als je denkt in mij een recruit te mogen zien. Want als jij luitenant bent, dan beschouw ik mijzelf minstens als kapitein. Ben ik duidelijk?

— Jawel, je woorden zijn niet voor tweemaal uitlegging vatbaar, antwoordde Larrick koeltjes. Intussen, ik heb instructie van de chef...

— Ik lap die instructie aan mijn laars viel Mushgrave kwaadaardig uit. De hele zaak begint me de keel uit te hangen. Wat is dat voor een handelwijze

om een man van mijn capaciteiten als schildwacht te gebruiken? En als het mij niet meer inbrengt, dan een verlies van 7.000 pond sterling, dan pas ik ervoor, om nog langer voor die kerel te werken.

— Ik zou wat op mijn woorden letten, als ik jou was, Mushgrave, zei Larrick ijskoud. Ze mochten hem eens ter ore komen, en hij heeft een lange arm. En wat je klacht betreft, ging Larrick voort, welke ezel krijgt het ook in zijn hersens, des avonds met een kapitaal van 7.000 pond in zijn binnenzak te lopen?

— Het waren niet louter contanten, ik reken er mijn juwelen, mijn ringen, mijn dasspeld bij.

— Klaag dan niet over de chef, wiens schuld het niet was, maar tracht ze terug te krijgen van Raffles. Daartoe kom ik je juist in staat stellen, drong Larrick aan.

Maar Mushgrave wierp hem een eigenaardige, loerende blik toe, en zei schouderophalend:

— Waarom stel je me niet liever voor, mijn geld bij de Bank van Engeland te gaan halen? Neen, Raffles is niet het adres: ik weet wel beter. Ik weet er een, waar ik me ruimschoots schadeloos zal kunnen stellen.

Larrick keek zijn mikkende collega een poosje zwijgend aan, en zei toen hoofdschuddend:

— Ik weet niet wat je van plan bent, Mushgrave, maar ik raad je dringend aan, neem je in acht. Geen van beiden hebben wij de Luipaard nog gezien, maar ik zeg je: hij is machtig. Hij is tot veel in staat en gevaarlijk, en wee degene, die hem in de wielen tracht te rijden.

— Van zijn macht heb ik anders nog niet veel gemerkt, hoonde Mushgrave. De twee laatste ondernemingen zijn op een totale mislukking uitgelopen. Hij kan de mensen hypnotiseren, en dan komt Raffles, en die maakt alles ongedaan. En als die zich met onze zaken blijft bemoeien, dan kan ik evengoed om een baantje als busconduuteur gaan solliciteren. Tegen Raffles kan hij toch niet op, op de duur.

— Dat is nog niet zo zeker, her-
nam Larrick hoofdschuddend. Ik ben
overtuigd dat wij nog niet al zijn mid-
delen kennen. Bedenk toch, dat hij al
twee huizen kwijt is, waarin hij nooit
meer iets kan ondernemen, en toch gaat
hij rustig door. Ieder ander zou er de
zaak bij neergooien. Hij niet, hij gaat
rustig zijn gang. Geloof je dat 't iemand
die niet zo geniaal is als hij, lukken
zou, om zolang onontdekt te blijven,
en een legertje van helpers instructies
te geven, zonder dat iemand hem ooit
gezien heeft?

— Dat zal misschien zo lang niet
meer duren, bromde Mushgrave.

Larrick keek hem wel een volle mi-
nuut aan zonder een woord te spreken,
haalde toen de schouders op, en vroeg
eindelijk:

— Je doet het dus niet?

— Neen, ik doe het niet, Larrick.
Dat is geen baantje voor mij. Ik ben
in staat tot iets beters, Zoek een ander
op, die geduld heeft om daar uren te
blijven wachten. Want dat zeg ik jullie,
als je denkt dat Raffles daar in en uit
zal komen lopen als in een postkantoor,
dan ben je er naast.

Larrick greep zijn hoed en zei koeltjes
zich naar de deur wendende:

— Het is goed. Ik zal het aan de
chef rapporteren, adieu.

Hij ging weg en sloot de deur.

Mushgrave keek even naar die ge-
sloten deur, schonk zich een kop thee
in, en zei grinnikend:

— Dan moet je het gauw doen, vriend
Larrick, dan moet je het gauw, heef
gauw doen.

HOOFDSTUK III

HET GAT IN DE MUUR

Het kon omstreeks half tien in de
avond van dezelfde dag zijn, toen twee
mannen, zeer eenvoudig gekleed, en er
uitziende als werklieden, die zich een
beetje hadden opgeknapt voor een bios-
coop of een schouwburg, zonder over-
haasting voorbij de brede deur liepen
van het oude klooster, waar de Luipaard
zijn hoofdkwartier had.

Zoals altijd stond ook nu die deur
open en na er eenmaal voorbij te zijn
gegaan, keerden de beide mannen weer
op hun schreden terug, en traden door
de poort in de duisternis van de over-
welfde doorgang.

Die twee mannen waren John Raffles,
en zijn trouwe metgezel Charles Brand.

Het zou zeer moeilijk gevallen zijn
zelfs aan de beste kenner van de Wind-
sor Club, in die onopvallende werkmans-
de edelman te herkennen, die op zulk
een waardige wijze de plaats van de
voorzitter bij diens afwezigheid wist te
bekleden.

— Het is hier stikdonker, fluisterde

Raffles na vergeefs gepoogd te hebben,
de duisternis met zijn scherpe blik te
doorboren. Zijn we op de goede weg,
Charles?

— O ja, daarvan ben ik zeker. Hier
gingen zij binnen. Ik kan wel niets zien,
maar wij kunnen onmogelijk ergens
tegenaan lopen en aanstonds bereiken
wij de binnenplaats en wordt het wat
lichter. Blijf dicht bij mij, dan raken
we elkaar niet kwijt.

Het tweetal ging dus verder, zonder
iemand tegen te komen en bereikte
de binnenplaats, waar een zwak schijn-
sel gloorde.

Ook hier was geen teken van leven
te bespeuren. Het was alsof het gehele,
sombere gebouw uitgestorven was.
Slechts heel in de verte hoorde men
een klein kind huilen, nu en dan over-
stemd door een ruw scheldwoord van
een dronkaard en dan werd alles weer
stil.

— Wij moeten nu oversteken, schuins
tot we de poort aan de overzijde heb-

ben bereikt, fluisterde Brand.

— Wat is dat voor een zwart ding, dat ik daar midden op de binnenplaats zie?

— Een put, met mooi smeedwerk, nog niet volkomen vernield, gaf Brand ten antwoord.

— Die zullen wij dan overdag eens opnieuw gaan bezichtigen, zei Raffles met een glimlachje, en vast voornemens, als groot liefhebber van dergelijke oudheden, die put te gaan bezichtigen, maar dan onder heel andere omstandigheden.

Zij waren nu door de poort gegaan, die de kleine van de grote binnenplaats scheidde, en liepen nu snel over deze laatste, voorbij de put, totdat zij het tweede poortgewelf bereikten.

Hier stonden zij opnieuw stil om te luisteren. Zij hoorden niets, en geen wonder. Brash, de huiseigenaar, had ten stelligste verboden, dat iemand van de kleine lage deur gebruik zou maken om zich naar een van de woningen te weerszijden van de donkere gang te begeven. Eigenlijk overbodig want niemand kwam ooit in de verzoeking om dit te doen daar het een omweg zou betekenen.

Raffles had met zijn aan de duisternis gewende ogen het deurtje al heel spoedig opgemerkt dat zich in een der wanden van de poortdoorgang bevond en vroeg zacht:

— Moeten wij daar in?

— Ja. Hierin zijn zij ook verdwenen. Houd je zaklantaarn maar gereed, want daarbinnen is het hels donker.

Een ogenblik daarna stonden de beide vrienden naast elkaar achter de weer gesloten deur in het kale voorvertrek, met de kleine, zeer hoog aangebrachte smalle raampjes en de stenen vloer vol holten en kuilen.

Brand knipte heel even zijn zaklantaarn aan, om de tweede deur te kunnen vinden, die naar de gang voerde, en toen liepen zij daar in de duisternis onhoorbaar op toe, en bereikten aldus het bewoonde gedeelte van het grote gebouw.

Hier en daar was een lichtreep zichtbaar onder een deur, men hoorde kijklende vrouwenstemmen, waartussen

plotseling het bulderend gelach van een dronkaard opklonk, een schelle meisjestem zong, ergens in de hoogte, heel erg vals, een variétéliedje, en tot tweemaal toe liepen hun in de halve duisternis gedaanten voorbij, die hier thuis hoorden, en zelfs niet de geringste notitie van hen namen.

— Je hebt ze dus zover kunnen volgen? vroeg Raffles fluisterend, toen Brand opnieuw even stilstond.

— Nog een beetje verder, ga maar mee, daar is de deur van het andere einde al. Wij moeten die deur hebben, die naar een weinig gebruikte zijgang voert.

De beide mannen liepen vlak naast elkaar en met hun lantaarns ontstoken, de flauw hellende gang af, met de verzonken kolommen in de muur.

Weer stond Brand stil, keek even om zich heen, en zei toen zacht, als vreesde hij dat iemand hem kon horen:

— Hier moet het zijn tussen deze beide halve kolommen moet een deurtje zijn, want daardoor verdwenen zij. Verder heb ik niet durven gaan. Ik heb nog geprobeerd om de deur te openen, maar het wilde mij niet lukken.

— Hoe heb je hen kunnen bespieden?

— Er was een smalle scheur in het hout van de deur, waardoor wij zoëven deze gang zijn binnengekomen.

— Goed, dan zullen wij eens zien, wat wij met deze geheime deur weten te bereiken. Er is niets wat altijd zozeer mijn belangstelling heeft gewekt, als zo'n geheime uitgang. Ja, onze voorouders wisten wel, hoe zij zo iets moesten maken. Nog na eeuwen werkt zulk een stevig en meestal toch zeer eenvoudig mechanisme feilloos.

— Ik kan je een klein eindje opweg helpen, ik meen te hebben gezien hoe een van die lui zich oprichtte om heel hoog te kunnen reiken, juist even voor zij beiden uit het gezicht verdwenen.

— Dan zit het natuurlijk in een van die kapitelen, zei Raffles, opziende naar het beeldhouwwerk van de halve kolommen. Het volgende ogenblik rekte hij zich zo ver hij kon uit, terwijl zijn vingers tastend langs de krullen en versierselen gleden. Reeds wilde hij het

opgeven, en het elders proberen, toen plotseling, met een zwak zuigend geluid, het deurtje tussen de beide kolommen openklapte en hun doorgang bood. Een koude luchtstroom kwam hun tegemoet.

Onwillekeurig huiverde Brand even, toen hij in de stikdonkere ruimte keek, aan gene zijde van de deur.

Maar reeds was Raffles naar binnen gegaan en had het deurtje dichtgedrukt, niet echter dan nadat hij zich had overtuigd, dat er aan de binnenzijde een soort grendel was, of een klink, die men eenvoudig maar had op te lichten, om de deur van deze zijde af weer te openen. Het was zaak altijd te zorgen voor een veilige aftocht.

Raffles zowel als Brand hadden hun lantaarns gedoofd, en bemerkten, zodra hun ogen aan de duisternis gewend waren, het kleine keldergat met de gekruiste tralies ervoor.

— Dat moet op de binnenplaats uitkomen, mompelde Raffles, na enige tijd naar dat kleine, flauw zichtbare gat te hebben gekeken.

— Ja, dat heb ik ook uitgerekend, zei Brand. Het komt uit in de linkerhoek van de grote binnenplaats. Wij moeten ons hier dus onder het hoofdbouw bevinden.

Raffles stak een lucifer aan en bij het licht daarvan keek hij rond. Bij dat schijnsel zag hij de betonnen trap, en zei:

— Die zullen wij af moeten, want er is hier verder niets te zien.

Zwijgend begonnen zij af te dalen. Zij liepen op enige afstand van elkaar, en op alle gebeurlijkheden voorbereid, dat wil zeggen, dat zij hun revolvers bij de kolf vasthielden, na zich hun zaklampen met een haak op de borst te hebben bevestigd, ten einde beide handen vrij te hebben.

Nu en dan stonden zij stil om te luisteren, maar niets liet zich horen.

Eindelijk waren zij beneden, in de tweede kelder, waar het kil was en somber, en waar een mufte lucht hing. Aanvankelijk vonden zij niets bijzonders en zij waren juist zoekende naar een andere uitgang, toen Brand een

lichte kreet slaakte, en wees naar een plek in de tegenovergestelde muur.

De muur was hier aangetast, blijkbaar met een houweel, dat een eind verder op de grond lag, en toen Raffles het licht van zijn lantaarn op die muur richtte, zag hij een groot gat, en vlak daaronder een stapel netjes op elkaar getaste metselstenen, benevens een hoopje kalk. Hij trad omzichtig naderbij, na Brand een veelbetekenende blik te hebben toegeworpen.

Het was duidelijk te zien dat dit gat nog pas zeer kort geleden was gemaakt. Iemand had in het hoopje losse kalk getrapt, waarschijnlijk om zich door het gat te kunnen heenwerken en de afdruk van een voet was zo duidelijk te zien, alsof het geen tien minuten geleden gebeurd was.

De beide vrienden keken elkaar enige ogenblikken zwijgend aan en toen vroeg Brand heel zacht:

— Wat kan dat te beduiden hebben?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar bekeek zeer aandachtig de muur.

Toen pas gaf hij ten antwoord:

— Hier moet vroeger een kleine, ronde opening zijn geweest. Kijk maar, je kunt de bovenste ronding nog duidelijk onderscheiden. De man, die dit werkje heeft opgeknapt, heeft dit gat verwijd, maar alleen aan de onderzijde.

— Vermoedelijk was dit het vertrek waarin de chef, de Luipaard, zoals hij zich laat noemen, gesprekken voerde met zijn ondergeschikten en hun instructies gaf. Charles, ik weet niet wat het is, maar ik voel mij niet op mijn gemak.

— Wel, ik loop al een kwartier rond met het gevoel of ik levend in een grafkelder zit opgesloten, zei Brand huiverend. Waarom zou dat gat zijn verwijd, wat betekent het?

— Er is maar één oplossing voor, amice, antwoordde Raffles na enig nadenken. Een van de mannen, die in dienst zijn van de Luipaard, heeft diens geheim willen doorgronden, hij heeft willen weten wat er zich aan de andere zijde van deze muur bevond, en hoopte aldus het huis te bereiken van de geheimzinnige bevelvoerder. Wie weet, was het die man te doen, om de chef te

dwingen tot geldelijke concessies, waartoe deze wel bereid zou zijn, uit vrees, zijn geheim te verraden.

— Een gewaagde onderneming, mompelde Brand.

— Zeer gewaagd, Charles. De man die dat ondernam, was heel onvoorzichtig.

— Wat ben je zelf van plan?

— Wel, natuurlijk moeten wij op onze beurt eens onderzoeken wat er zich achter dit gat bevindt.

— Zou het voor ons minder gevaarlijk zijn, dan voor hem, denk je? vroeg Brand laconiek.

— Dat zou ik niet durven zeggen, maar het moet gedaan worden.

— En als de man die dit deed, hm, ik bedoel: als hij er nog is?

— Wel, dan vangen wij misschien twee vliegen in één klap. Zo, en nu zal ik het licht van mijn lamp eens door die opening richten.

Hij ging naar het gat, en deed het licht van zijn lamp naar binnen stralen.

Zover hij kon zien, strekten zich de wanden uit van een gang of tunnel, bijna kaarsrecht, over een lengte van zeker wel vijftien meters, om dan flauw naar rechts af te buigen.

De wanden waren kurkdroog, waaruit af te leiden viel, dat de gang dus blijkbaar in het gesteente was uitgehouwen, wie weet ten koste van hoeveel jaren moeilijke arbeid.

Brand wilde juist een vraag stellen, toen Raffles plotseling met een sissende klank in zijn stem beval:

— Lamp uit.

Hijzelf doofde onmiddellijk zijn licht, en de beide vrienden stonden opnieuw in een volkomen duisternis.

Brand verwachtte iets te zullen horen, maar het bleef volkomen stil.

Toch was het duidelijk dat Raffles gevaar had vermoed.

Al zag hij hem niet, Brand kon zich voorstellen hoe hij daar voor het gat stond, alle spieren gespannen als een roofdier, dat op het punt staat, zijn sprong te doen.

En nu, nu meende Brand ook iets te horen, maar zeer onduidelijk, en blijk-

baar op zeer verre afstand.

Het klonk als schuifelende voetstappen, over ruwe stenen.

Het geluid kwam naderbij, maar ineens hield het op.

Het was doodstil, maar niet langer dan één seconde.

Toen hoorde Brand een geluid, dat hem ondanks zichzelf deed sidderen. Het leek op een plomp in water.

Het was alsof een zwaar voorwerp in water viel.

Bijna onmiddellijk daarna hoorden zij het slepend geluid van de voetstappen weer, maar nu stierven zij weg, en veel sneller dan zij gekomen waren.

Er konden zeker geen dertig tellen verlopen zijn, sedert Brand het geluid voor het eerst hoorde, en nu was het weer doodstil.

De stem van Brand was hees en nauwelijks verstaanbaar, toen hij zijn hand op de arm van Raffles legde, en vroeg:

— Wat was dat? Wat was dat voor een geluid?

— Ik weet het niet, Charles, maar wij moeten het onmiddellijk onderzoeken, antwoordde Raffles kortaf. Ik vrees Charles, ik vrees dat die nieuwsgierige steenhouwer al geboet heeft voor zijn nieuwsgierigheid. En wat ik nog slechts vermoedde, kon wel eens bewaarheid worden: de Luipaard is meer en erger dan een dief, een rover, hij is een moordenaar.

Zonder zich te bekommeren om wat er kon volgen, knipte Raffles zijn zaklamp weer aan en kroop door het gat in de muur.

Brand liet geen tijd verloren gaan, maar volgde hem aanstonds.

Beiden hadden hun lampen ontstoken, en het duurde niet lang, of zij hadden de kromming in de gang bereikt. Steeds gingen zij verder, tot Raffles plotseling een zachte waarschuwingskreet liet horen en Brand bij de arm greep.

Op geen drie meters voor hun voeten gaapte een gat.

Het was bijna zuiver cirkelvormig, en zo breed, dat er te weerszijden niet de minste ruimte overbleef om te passeren.

Dat wil zeggen dat het gat bijna an-

derhalve meter middellijn had.

— Een put? fluisterde Brand ontdaan. Hoe kwam hij daar overheen, als hij met zijn mensen moest spreken?

— Ik denk met behulp van die plank, die ik daar aan de overzijde van het gat zie liggen, antwoordde Raffles. Kom eens mee, maar wees voorzichtig.

Zij kwamen behoedzaam nog enige schreden naderbij, en stonden toen aan de rand van wat waarschijnlijk een put was, en zelfs een put die bijna tot aan de rand met water was gevuld.

Brand liet het schijnsel van zijn lantaarn op de onheilspellend glanzende, gitzwarte oppervlakte van dat water vallen.

Slechts met de grootste moeite onderdrukte hij een kreet van ontzetting.

Want bijna op hetzelfde ogenblik leek dat water zich als een zwart fluwelen gordijn te scheiden, en een wasbleek gezicht kwam te voorschijn, het hoofd van een man, en midden in het voorhoofd was een klein, zuiver rond gaatje, even zwart als het water.

Er lag een vreemde glimlach op het nauwelijks vertrokken gelaat met de starende ogen. Het was of het even knikte, en toen zonk het weer weg.

— Mushgrave, kon Brand er met grote moeite uitbrengen.

— Ja, Mushgrave, Charles, door de Luipaard vermoord.

HOOFDSTUK IV

TASTEN IN DE DUISTERNIS

Wel een minuut bleven de beide mannen doodstil staan op dezelfde plek, en staarden naar de inktzwarte oppervlakte van dat nu weer rimpelloze, op gesmolten pek gelijkend water.

Zou dat geheimzinnige, stille, dode gelaat, met het ronde gaatje in het voorhoofd, nogmaals te voorschijn komen?

Neen, het was verdwenen, en nu waarschijnlijk voorgoed.

Alles was zo volkomen stil, alsof men zich hier buiten de wereld bevond, ergens in de ijle wereldruimte, waar geen geluid denkbaar is.

Brand had moeite zijn stem te beheersen, toen hij eindelijk heel zacht zei:

— Maar hoe kan het? Hoe kwam hij aan de overzijde, waar de ander hem zeker heeft opgewacht? Hij kon toch onmogelijk verwachten, deze put te vinden?

— Dat verwachtte hij ook niet, Charles, hij is er met die plank overheen gekomen, tenminste dat denk ik, want hij zal wel niet hebben durven springen, in deze donkere gang.

— Maar de plank ligt aan de overzijde. Hoe kreeg hij dat ding hierheen?

— Op dezelfde wijze waarop wij het aanstonds zullen doen, Charles, antwoordde Raffles gedempt. Richt het licht van je lamp op het einde dat hierheen is gewend. Zie je daar iets glinsteren? Dat is het afgebroken einde van een haak en hiermede deed hij het.

Raffles bukte zich en raapte een stevige wandelstok op, aan het einde waarvan met behulp van een eindje touw een ijzeren haak was vastgebonden.

Het doel was duidelijk. De man, die hier was binnengedrongen om het geheim van de Luipaard te doorgronden, had zich naar alle waarschijnlijkheid op zijn buik voor de put gelegd, toen zijn arm uitgestrekt, de stok zover mogelijk vooruit gestoken, het einde van de scherp gepunte haak in het hout van de plank geslagen en deze op die manier over de put heen naar zich toegetrokken, totdat hij het uiteinde kon grijpen.

Door een of andere oorzaak was de haak zeker afgebroken, hij had de nu nutteloze stok weggegooid, was over de

plank gegaan, en zijn noodlot tegemoet.

Raffles haalde het kleine vijltje uit zijn instrumenten-étui, dat hij natuurlijk bij zich had gestoken, vijlde opnieuw een punt aan de ijzeren haak, ging vooroverliggen, sloeg de haak in het hout van de plank, en trok deze zonder al te veel moeite naar zich toe, gelijk, wie weet hoe kort geleden, de rampzalige Mushgrave had gedaan.

De plank was uit één stuk, ruim een voet breed, meer dan twee meter lang, en leverde een volkomen betrouwbare brug op, waarover het tweetal veilig de overzijde bereikte.

Daar gekomen, stond Brand weer even stil, vatte Raffles bij de arm, en vroeg zacht:

— Zouden wij... is het niet mogelijk, hem nog te redden?

— Hij was dood, Charles, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Hoe kon het ook anders? Hij is door een kogel midden in het voorhoofd getroffen, is toen hierheen gesleept, en van het ogenblik dat hij in de put werd gegooid, tot dat wij hem zagen, zijn er minstens vijf minuten verlopen.

— Zou die put in verbinding staan met ander water?

— Dat moet, dunkt me, wel, anders zou het water hier niet zo hoog staan.

— Maar dan moet de Luipaard toch vrezen, dat het lijk van zijn slachtoffer eenmaal ergens te voorschijn zal komen, misschien in het Theemskanaal, misschien in de Theems zelf?

— Ik geloof het niet, Charles, want er zal wel ergens een rooster zijn, dat het lijk tegenhoudt. Maar zelfs al was dat niet zo, al zou het lichaam van Mushgrave over enige dagen uit de Theems worden opgevist, wie zou dan in 's hemelsnaam op het denkbeeld komen, dat men de dader op mijlen afstand te zoeken heeft, ergens onder de grond, hier in de buurt? Wij alleen weten, dat de Luipaard het deed, en wij weten zelfs niet eens wie hij is.

— Maar Mushgrave was een vriend van Larrick of althans een medeplichtige. Larrick zal achterdocht krijgen, hij zal misschien op zijn beurt een onderzoek willen instellen...

— En hij zou stellig hetzelfde lot ondergaan, Charles, voleindigde Raffles op ernstige toon de zin. Ik ga verder, en ik durf verzekeren, dat de Luipaard dit zelfs als een waarschuwing aan de anderen zal bekend maken. Hij duldt geen verraad, dat is maar al te duidelijk. Maar komaan, wij moeten nu verder gaan.

— Je staat mij toch zeker wel toe om dadelijk van mijn revolver gebruik te maken, als ik iets verdachts zie? fluisterde Brand, wiens ogen van verontwaardiging fonkelden.

— Natuurlijk mogen wij ons leven verdedigen tegen de man, die dit deed, antwoordde Raffles. Ik betwijfel echter of wij hem wel zo gemakkelijk zullen vinden, amice.

— Zou deze gang in verbinding staan met zijn huis?

— Dat is volstrekt niet onmogelijk. Wij zijn hier op een eigenaardig punt van Londen, waar een wijk van de grootste armoede onmiddellijk grenst aan een van weelde en rijkdom. Maar wij zullen het wel zien; laten wij voorzichtig verder gaan.

— Hoe zou de Luipaard iets hebben gemerkt van de nadering van de spion? vroeg Brand, nadat de beide mannen een tiental meters zwijgend en voorzichtig verder waren gegaan over de ongelijke bodem.

— Misschien een alarmsignaal, misschien een optisch signaal, maar in ieder geval zal hij wel iets uitgedacht hebben, dat hem beveiligd. Een man als hij mag zich natuurlijk niet blootstellen aan het gevaar van een plotselinge overval. Wie met de hulp van medeplichtigen werkt, stelt zich altijd bloot aan de kans, verraden te worden. Ik zou je dus aanraden, de grootste voorzichtigheid in acht te nemen; laten wij vlak bij elkaar blijven. Mij dunkt dat de plek waar hij zich bevond, toen hij onraad merkte, zich niet ver hier vandaan kan bevinden. Want een enkel man, zonder hulp, sleurt maar niet zo gemakkelijk een zwaar, dood lichaam over verre afstand met zich mee. Opgelet dus.

Zwijgend nu en zeer behoedzaam gingen de twee mannen verder. De gang

helde weer een weinig, nu in tegenovergestelde richting, dus naar boven. Die helling was echter zo geleidelijk, dat zij geen moeite bij het lopen veroorzaakte.

Schier na iedere stap stonden beiden even stil om te luisteren, en zich te vergewissen dat zij niet het volgende ogenblik in een val zouden lopen.

Het ging zo langzaam, dat zij wel vijf minuten nodig hadden, alvorens zij het einde van de gang bereikten.

Inderdaad, het einde, want eensklaps hield de tunnel op.

Daar verrees een muur, zonder de geringste opening, rechtstandig, dreigend en onverbiddelijk, die de gang afsloot.

Raffles ging er onmiddellijk op toe, en klopte er heel zacht even op. De steenkleur bleek bedriegelijk te zijn nagemaakt door middel van verf en steenslag.

Hij liet er het licht van zijn lamp op spelen, om een kleine opening, een verhevenheid te vinden.

En terwijl hij dit deed, vroeg Brand, die zijn revolver nog steeds in de vuist hield:

— Zou Mushgrave nog verder zijn geweest dan tot deze zogenaamde muur?

— Mij dunkt van wel, Charles. Wanneer hij niet verder zou zijn gekomen dan deze muur, zou hij dus reeds eerder iets moeten hebben aangeraakt, ergens op hebben moeten trappen, waardoor een of ander alarm signaal afging, en ware dat het geval, dan zouden wij natuurlijk hetzelfde hebben moeten doen en nu reeds onthaald zijn op een kogel, of wie weet op wat anders, want de Luipaard zal wel meerdere afweermiddelen tot zijn beschikking hebben.

Terwijl Raffles het licht van zijn lamp over de zogenaamde muur liet glijden, liet Brand plotseling een gedempte kreet horen, waarna hij zich bukte, en iets van de grond opnam.

— Wat heb je daar? vroeg Raffles.

— Ik vermoedde het al, Edward, zei Brand, niet zonder een tikje zelfvoldoening. Wat ik hier heb, is... een kogel.

Raffles nam hem het voorwerp dadelijk af, bekeek het enige ogenblikken

zeer aandachtig, en zei toen:

— Je hebt gelijk, amice. Het is een kogel met een stalen mantel, eerst gevormd, doordat hij tweemaal de schedel doorboord heeft van het slachtoffer, en toen platgeslagen is tegen de muur. Hier zijn ook bloedsporen. Op de grond zowel als tegen de zijmuur. Dan kan het ook niet anders, of de revolver was voorzien van een geluiddemper, zoals vele straatrovers in Chicago en elders ze tegenwoordig gebruiken. Dus was de Luipaard gealarmeerd, heeft de spion hier opgewacht, hem neergeschoten, en het lijk naar de put gesleept. Dan moeten wij hier ook door, het kost wat het wil.

Maar ditmaal bleek alle moeite vruchteloos. De muur was volkomen vlak, vertoonde niet het minste uitsteeksel, geen spoor van een deur, geen scharnieren.

Evenmin was er iets van een drempel te zien of van een spanning. Het was dus duidelijk, dat, als er een deur was, deze aan alle kanten groter moest zijn dan de grootste afmetingen van de gang en deze volkomen afsloot. En hierdoor stond het ook vast, dat die deur uitsluitend aan de andere zijde geopend kon worden. De Luipaard moet die deur dus op een kier laten openstaan, wanneer hij zich naar de kelder voor de bijeenkomsten begaf, omdat hij anders zelf opgesloten zou worden.

Verder was het ook best mogelijk, dat deze stalen of ijzeren afsluiting onder stroom gebracht kon worden.

Toen Brand er de hand naar wilde uitstrekken, weerhield Raffles hem vlug, en zei:

— Voorzichtig. Raak nooit metaal aan op plekken als deze. Wij hebben reeds ervaring van de groene deur in een der andere huizen van onze hypnotiseur.

— Maar hoe komen wij aan de andere kant? vroeg Brand fluisterend.

— Wij zullen er niet komen, amice, antwoordde Raffles nadenkend. Zie jij kans deze deur aan te tasten met een of ander instrument?

— Neen, ik zie niet de kleinste spleet of naad, antwoordde Brand, die nog

maals het licht van zijn lamp richtte op de afsluiting. De deur, of wat het dan anders is, sluit zo nauwkeurig aan tegen het einde van de gang, dat men er zelfs geen blaadje sigarettenpapier tussen kan krijgen.

— Natuurlijk zou men het kunnen proberen met een steekvlam, maar daarvoor ontbreken ons nu de middelen. Ik krijg de indruk dat hij hier te Londen wel tien huizen heeft, waarin hij zich als het moet kan terugtrekken, tijdelijk of voorgoed. Wij zullen terugkeren.

— Jij geeft dus iedere poging op? Brand wierp nog een enkele blik op de volkomen gladde oppervlakte van de hindernis, die de gang afsloot en wendde zich toen om. Hij begreep zelf wel dat het onder deze omstandigheden, nu zij niet voorzien waren van de nodige middelen, volkomen onmogelijk was, die hinderpaal op te ruimen.

Zwijgend en somber gestemd aanvaardden de twee mannen, voor het ogenblik overwonnen, de terugweg.

Zij vonden de plank op dezelfde plaats waar zij deze hadden gelaten en liepen over dit smalle bruggetje terug.

Brand huiverde, toen hij bedacht, dat daar beneden, wie weet hoe diep, het lijk lag van de ongelukkige, vermoorde man, die zijn nieuwsgierigheid en zijn hebzucht met de dood had geboet.

Reeds wilde hij verder gaan, toen Raffles zacht zei:

— Wacht even, wij zullen de plank terugduwen. De Luipaard mag niet weten, dat hier, na Mushgrave, nog anderen zijn geweest.

— Maar dat moet hij weten, Edward, zei Brand.

— Waarom?

— Omdat hij ook heeft geweten, dat Mushgrave kwam. Jijzelf hebt gezegd, dat deze, door iets aan te raken of neer te drukken, een alarmsignaal heeft doen overgaan.

— Dat wil zeggen, ik achtte dit waarschijnlijk, verbeterde Raffles. Het kan ook zijn, dat reeds door het hakken van het gat in de muur een alarmsignaal is overgegaan. Dat komt mij zelfs nog waarschijnlijker voor, omdat

de Luipaard natuurlijk over de nodige tijd wilde beschikken, om nog bijtijds zijn voorzorgen te kunnen nemen. Wie kan zeggen, hoe lang de weg is, die voert van de zogenaamde muur naar zijn woning? Hoe dit ook zij, wij kunnen voor het ogenblik niets anders doen dan ons geslagen verklaren. Maar ik zal winnen, Charles, ik zal tenslotte winnen, wat het ook moge kosten. En ik voel, ja, ik ben er bijna zeker van, dat wij binnen zeer korte tijd het raadsel zullen hebben opgelost, en die geheimzinnige misdadiger zullen hebben overwonnen.

Brand zei niets meer, en hielp Raffles bij het terugschuiven van de plank, hetgeen nu tamelijk gemakkelijk ging.

Zij naderden zwijgend het gat in de muur, en toen Brand zijn zaklamp naar alle zijden richtte, bemerkte hij al dra dat Raffles het alweer bij het juiste eind had gehad: zeer dicht achter de muur liepen in alle richtingen dunne draadjes bijwijze van een net met grote mazen. Het was duidelijk dat, wanneer iemand aan de andere zijde de muur begon aan te tasten, althans enige van deze dunne draadjes moesten breken, waardoor een elektrische stroom gesloten werd, die verder weg een alarmschel of zo iets in beweging bracht.

Het was even vernuftig als eenvoudig bedacht, en het was het noodlot van de indringer geweest, dat hij dit netwerk niet bijtijds had ontdekt of er de betekenis niet van had begrepen.

Een voor een kropen Raffles en Brand door de opening in de muur en bereikten zo de kelder. Zij zorgden er voor, niets van het gruis, dat onder het gat lag, aan hun voetzolen mee te nemen, opdat later de Luipaard zou kunnen volgen en daardoor ontdekken, dat er na Mushgrave nog meer personen in de kelder waren geweest.

Zij schraapten dit gruis daarom zorgvuldig van hun schoenzolen, en gingen toen pas naar de trap, die hen naar de bovenkelder voerde.

Een ogenblik bekeek Raffles met zekere argwaan de koperen knop van de geheime deur, maar toen hij zag dat zich nergens enig draad bevond, waagde

hij het erop, na eerst zijn hand geheel omwikkeld te hebben met zijn overjas, de knop op te lichten.

De terugweg baarde niet de minste moeilijkheden. Een kwartier later waren zij door de laatste geweldige poort gegaan, en hadden de buitendeur, zoals gewoonlijk, open gevonden.

Raffles keek niettemin toch eerst nog even zorgvuldig naar links en rechts, alvorens zij zich op straat waagden.

Er liet zich echter niets zien.

Wat verderop stond een auto te wachten, met de geduldige, altijd gelijkmoedige Henderson, de reusachtige chauffeur, achter het stuurwiel. Hij had een pijp gerookt, zo deelde hij mede, en zich in het minst niet verveeld.

Brand kon echter duidelijk aan de uitdrukking op zijn breed, gebruind ge-

laat zien, dat de reus toch wel erg blij was zijn meester weer ongedeerd terug te zien.

Henderson was natuurlijk van alles wat de Luipaard betref reeds eerder op de hoogte gesteld, en hij wist dus, aan welke gevaren men zich blootstelde, door die man te willen najagen. Hij had zelfs persoonlijk deelgenomen aan een poging daartoe, nog slechts enkele dagen geleden, een poging die op een mislukking was uitgelopen, en waarbij slechts enige medeplichtigen in handen van de politie waren gevallen.

— Rijd maar naar huis James, en zet ons af in de achterstraat, zei Raffles, op een toon, die de reus, beter dan een lange uiteenzetting duidelijk maakte, dat het ook ditmaal met de achtervolging en de ontdekking van het raadsel mis was geweest.

HOOFDSTUK V

DE SPIONNEN VAN PARK LANE

Wie er de volgende ochtend bij aanwezig had kunnen zijn toen Larrick een briefje in ontvangst nam uit de handen van een kleine jongen, die het hem aan de deur van zijn slaapkamer kwam brengen, om dadelijk daarop weer te verdwijnen, die zou er van getuige zijn geweest, dat hij bij de lezing van die paar regels doodsbleek werd en over al zijn ledematen begon te beven.

Het kleine stukje papier (het berust nu in het archief betreffende die zaak), bevatte slechts de volgende zin:

« Aan alle luitenants en verdere medewerkers,

» Hiermede wordt bericht dat luitenant Mushgrave niet langer verwacht behoeft te worden. Hij is, wegens overgrote nieuwsgierigheid vertrokken naar een plaats vanwaar niemand terugkeert.

De Luipaard.»

Ook dit briefje was met de schrijfmachine getypt. Het was kort, maar het was veelzeggend en Larrick be-

greep maar al te goed wat hem zelf te wachten zou hebben gestaan, als hij eens in de plaats van Mushgrave was geweest. De dwaas had dus gevolg gegeven aan zijn krankzinnig voornemen de chef de voet dwars te zetten.

Wat er gebeurd was, kon Larrick op geen stukken na doorgronden maar het moest diezelfde nacht nog zijn gebeurd want de dag tevoren had hij Mushgrave nog gesproken.

Nu, het zou hem een aansporing zijn, in deze moeilijke zaak ijverig zijn best te doen. Hij zou de chef bewijzen, dat er op hem te rekenen viel, en aanstonds alle uitgezette wachtposten gaan controleren. En wee degene, die zich aan onachtzaamheid had schuldig gemaakt, Hij zou hem weten te straffen.

Hij kleedde zich vlug aan, ontbeet, maar het was toch reeds bij half tien, alvorens hij, zorgdragend niet in het oog te vallen, het huis naderde van de bankier Clifford.

Tot zijn voldoening zag hij, dat de oude bedelaar op de hem toegewezen plaats bij het hek zat en met een zeer natuurgetrouw gebaar zijn hand ophief naar de voorbijgangers.

Larrick, verscholen achter een geparkeerde taxi, zag een fraaie limousine voor de deur van Clifford's huis stoppen.

De oude bedelaar stak de straat over, schijnbaar geheel toevallig, kwam langzaam langs de auto lopen, maar prentte zich blijkbaar goed het nummer in het hoofd, want Larrick zag hem een heel eind verder stilstaan, en iets met een stempje potlood op een vodje papier krabbelen.

Dat was er tenminste een, die de gegeven instructies opvolgde.

Hij zou hem bij de chef aanbevelen, zodra zich de gelegenheid voordeed.

Larrick zelf, keurig gekleed, en dus volstrekt niet opvallend in deze deftige buurt, stak schuin de brede straat over, als iemand die niets om handen heeft, keek op zijn beurt even naar de chauffeur, die een krantje te voorschijn had gehaald, en zich dus blijkbaar gereed maakte om te wachten, toen naar de auto, en liep verder. Hij ging een stille zijstraat in, wetende dat de bedelaar hem herkend had en hem op de voet volgde.

In een portiek troffen zij elkaar.

Haastig werden enige woorden gewisseld.

— Iets bijzonders, Pat?

— Niets kapitein, antwoordde de bedelaar vlot. Dat is te zeggen, ik heb twee auto's gezien en de nummers genoteerd, maar ik geloof niet dat het wat is. Die van vanochtend was er gister namiddag ook al. Ik geloof een dokter. Misschien ook wel een notaris. Maar Kid Burke zal u wel meer kunnen vertellen. Ik geloof dat die iets afgebrild heeft. Hij moet nog in de steeg staan; hij was hier vanochtend om zeven uur al.

— Goed. Ga dan maar weer vlug naar je post, bij het parkhek. Vooral geen opzien wekken. Doe niets buitengewoons.

Hij knikte de zogenaamde bedelaar

nog even toe, verliet de portiek, liep de zijstraat verder in, en even voorbij de eerste hoek, schijnbaar verdiept in de aanschouwing van twee knikkerende schoolertjes, vond hij Kid Burke, een jongen van een jaar of twaalf, waarop reeds het stempel van de misdaad was geprent.

Hij droeg gerafelde kleren, twee verschillende schoenen, een bruine en een zwarte, allebei zonder veters, een pet waar de klep bij hing, en een huis met een halve mouw.

Maar wat jongeheer Kid aan uiterlijk schoon en fraaie kleren miste, dat won hij aan brutaliteit, sluwheid en ondernemingslust.

Nauwelijks was Larrick de hoek om, of Kid had hem al gezien, gaf hem snel een knipoogje en dreutelde verder, alsof het knikkeren hem niet verder belang inboezemde.

Hij hield zijn stappen echter zodanig in, dat Larrick hem spoedig moest inhalen, en terwijl deze hem langzaam voorbijging, mompelde de jongen, bijna zonder zijn lippen te bewegen, maar toch duidelijk verstaanbaar:

— Een lange, oude heer, door de achterdeur, gisteren tweemaal, vanochtend eenmaal. Hij is nu nog binnen.

En reeds was hij zo ver achtergebleven, dat Larrick hem niet meer kon verstaan. Maar dat was ook niet nodig.

Het hart van de medeplichtige van de Luipaard sloeg sneller, toen hij deze woorden had gehoord.

Raffles was lang, en hij zou stellig gebruik maken van de achterdeur, dat stond bij Larrick vast, want dat heerschap was veel te slim, om niet te weten dat de Luipaard naar alle waarschijnlijkheid het huis van Clifford in het oog zou laten houden.

Onmiddellijk wist Larrick wat hem te doen stond.

Hij keek even achterom, gaf de jongen een knipoogje, waarop deze zijn pas versnelde, en toen Larrick wist dat hij zou verstaan wat hij beval, fluisterde hij:

— Hou de deur in het oog. Als hij er uitkomt, volg hem dan, en kijk waar hij blijft.

— En als hij een taxi neemt?

— Dan ga je er achterop zitten. Moet ik je dat nog zeggen?

— Jawel, maar die smeerlappen van chauffeurs hebben tegenwoordig ijzere penne achterop hun rammelkasten, zei Kid, op de straatstenen spuwend om zijn afkeuring te kennen te geven over zoveel laaghartigheid.

— In ieder geval zorg je, dat je hem niet uit het oog verliest. Hoe kwam hij gisterenmiddag?

— In een taxi, en die had penne, zikke, zei Kid kwaad.

— Dan neem je zelf maar een taxi, zei Larrick kortaf.

— Dan moet ik vooruit betalen, protesteerde Kid Burke, en stak meteen een vuil pootje uit, waarin Larrick niet zonder afgrijzen te kennen te geven, een zilverstuk liet vallen.

— En verdwijn nu maar, en doe wat je is opgedragen, zei de man. Zodra je weet waar hij blijft, kom je het me zeggen in het bekende café. Ik zal daar van twaalf tot één op je wachten. Wordt het later, dan kom je naar mijn huis. Je kunt ook opbellen, maar dan doe je het voorzichtig, en je laat je eerst het wachtwoord geven. Als er een ander aan de telefoon kwam, zou het mislopen.

— Ja, dan ben je de sigaar, zei Kid, wijsgerig. Dat zou de baas vast niet goed vinden.

— Maak dat je wekomt, brutale aap, riep Larrick uit, met een dreigend gebaar, waarna de straatjongen wegholde, om zijn post weer te gaan innemen.

Larrick echter liep geheel om het huis heen, tot hij, door een andere zijstraat, Park Lane weer bereikte.

Hij was niet ontevreden over het bereikte resultaat en zijn voldoening steeg nog, toen hij, op de hoek van die straat, een tweede straatjongen aantrof, een beetje groter dan Kid, maar met een even gemene tronie, die daar juist een kameraad had afgelost, en zijn post was komen betrekken.

Deze kon alleen maar mededelen, dat hij ook de lange, oude, deftige heer in de achterstraat had gezien, die zich blijkbaar haastte, zo gauw mogelijk

binnenshuis te zijn.

In zoverre gerustgesteld, aanvaardde Larrick de terugtocht en belde het geheime adres op, van waar men de boodschap door zou zenden, en begaf zich tegen een uur of half twaalf naar een restaurant, niet ver van Marble Arch, waar hij wel eens meer afspraken maakte met een van zijn trawanten onder de veertien jaar.

Het duurde dan ook niet lang of hij zag Kid fluitend voorbij slenteren. De jongen hield zich uitstekend, want hij keek zelfs niet naar binnen, maar liep langzaam genoeg om door degenen, die binnen zaten, te worden opgemerkt.

Larrick wachtte nog enige ogenblikken, rekende met de kelner af, en stond even daarna op straat.

Hij zag de jongen aan de overzijde voor een boekwinkel staan. De jongen moest hem in de spiegelruit hebben gezien, want nu liep hij verder, ging een zijstraatje in, en wachtte zijn lastgever op voor de deur van een groot schoolgebouw, dat een kwartier geleden was uitgegaan, zodat het nu een uitstekend plekje was om ongestoord even te kunnen praten.

— Wel? begon Larrick onmiddellijk, vol spanning de jongen aanziende.

— Wel, ik mag een staart krijgen, patroon, als hij het niet is, fluisterde Kid opgewonden. Hij dorst niet dadelijk de achterdeur uitkomen, maar wachtte even, en liep toen zo gauw als hij maar kon weg, zo vlug als geen echte ouwe man zou kunnen lopen, echt waar. Maar er was wel degelijk iemand die het zag, en dat was ikke. Ik was in het snoepwinkeltje, op de hoek van de steeg daarachter, en daar stond ik te loeren. Maar hij kon me niet zien, want ik stond te ver in de winkel.

— Knap, Kid, heel knap. En ben je hem toen nagegaan?

— Nogal wiesdes. Dat had u me immers gezegd.

— Prachtig. Dus, je weet waar hij woont?

— Neen patroon, dat weet ik helegaar niet, antwoordde Kid onbeschaamd.

— Jij blijksemse deugniet, snauwde

Larrick. Heb je dan niet een taxi genomen?

— U moet mij maar eens zeggen, hoe je dat doen moet, als er helemaal geen taxi's benne, verdedigde Kid zich verontwaardigd. Ik kan ze toch niet uit de grond stampen, is het wel?

— En kon je onmogelijk achterop zijn auto zijn gesprongen?

— Dat had ik u willen zien doen. Ik heb nog nooit zo'n autermebiel gezien. Het leek werentig wel een eg. Overal zulke lange en zulke scherpe pennen, geen plekkie om je allenig maar vast te houden.

— Geef dan maar op, die halve kroon, gromde Larrick, uit zijn humeur.

— Die voor de taxi, bedoelt u? vroeg Kid onnozel. Ja, die heb ik natuurlijk niet meer.

— Heb je die niet meer, kwaje aap? barstte Larrick nijdig uit. Wat heb je er mee gedaan?

— Nou, ik most toch ete? Eet u soms niet? Daarnet, een lekker karbenadetje met doppertjes, of ik het niet door de ruit heen gezien heb. Met een fijn glasie bier derbij. Mag ik dan niet eens een moppie worst kopen, met een glasie brandewijn?

— Heb je daar de halve kroon aan opgemaakt?

— Nee, voor de rest heb ik een flessie kejak gekocht, voor vanavond, met de jongens, antwoordde Kid, wel zorgende met de lenigheid en de vlugheid van een aap dat hij buiten het bereik bleef van de wrekende hand, die Larrick in de richting van zijn oren zwaalde.

— Maar ik heb het eerlijk verdiend hoor, sarde Kid met een grijnslach. Want ik bin nog niet klaar. O jeetje nee. Mot u maar es horen. Net toen die knul daar wegging uit de achterdeur liep Joopie Snotty voorbij, me vrindje. Die is acht jaar, maar pienter zat hoor. Mot je niet uitvlakken. Die komt op het snoepwinkeltje toe, net dat ik eruit wil kommen om die vent na te gaan, en ik vraag natuurlijk d'rek aan Joopie of ie soms wat gehoord heb, wat die man zei. En wat denkt u? De knecht die hem uitliet vroeg zachies: «Hoe laat vanmiddag, mijahseer? Dan

zal ik zorgen dat de achterdeur open is.»

— En toen? vroeg Larrick, die zenuwachtig was geworden van spanning.

— Half zes, zei die knul, even zacht, riep Kid triomfantelijk. Heb ik nou die halve kroon verdiend of niet. Is dat effe wat?

Larrick zei het wel niet, maar hij moest toch innerlijk toegeven dat het inderdaad «wat was». Hij grijnslachte maar eens, klopte de jongen op de schouder en zei:

— Dan zullen wij het er maar voor houden dat we quitte zijn. Ik zal dadelijk, nou ja, dat zijn dingen die jou niet aangaan. Hier heb je nog twee shilling, verdwijn nu maar.

En de jongen rende weg, verrukt bij het vooruitzicht, met even veelbelovende kameraadjes van zijn leeftijd, die avond een drinkgelag te kunnen aarichten.

Larrick echter haastte zich opnieuw een telefooncnel op te zoeken, die goed het geheim zou bewaren van hetgeen hij nu sprak...

De namiddag verstreek.

Het was ongeveer vier uur, en het begon langzaam te schemeren, toen Larrick, nu geheel alleen, dezelfde weg weer aflegde, die hij twee dagen tevoren met de ongelukkige Mushgrave was gegaan. Hij zag, bij het betreden van de onderste kelder, onmiddellijk, dat de muur met het ronde gat erin, nog pas opnieuw was dichtgemetseld, want de metselspecie was nog week, de stenen hadden een geheel andere kleur dan de omringende, het gat was ook niet meer zo zuiver rond, en er waren nog geringe sporen van puin te zien op de vloer.

Hij wachtte er zich echter wel voor, de geringste verbazing te tonen, want reeds bestraalde het felle licht van de andere kant van de muur zijn gelaat, en het zou hem slecht kunnen vergaan, als de Lulpaard ging denken, dat hij iets van Mushgrave's plan had geweten.

Het bleef korte tijd stil. Larrick begreep, dat de ander door het gat heen zijn gelaat bestudeerde. Toen klonk de lage, diepe stem:

— Ik heb je boodschap ontvangen, Larrick. Zij zullen nog vanavond onderzoeken of hij het kan zijn.

— Maar hij is het zeker, chef, riep Larrick opgewonden uit. Waartoe zou hij anders zo herhaaldelijk door de achterdeur zijn binnengegaan? Hij was keurig gekleed, zeggen mijn spionnen. Welke man doet dat? Waarom maakt hij gebruik van een auto, met pennen bezaaid als een stekeelvarken?

— Het is mogelijk dat hij het is, maar evengoed kunnen jullie je vergissen. Dat wil ik vanavond uitgemaakt zien. En luister nu goed. Neem de bekende maatregelen, die we vroeger ook toepasten. Ik zal zorgen dat ik bijtijds in de achterstraat ben. Niemand mag daar zijn, behalve ik. Heb je het goed begrepen? Niemand. Tref ik er een van jullie aan, wie dan ook, die kan zijn testament maken. Hij zorgt echter, dat de auto gereed staat, die met het verwisselbare nummerbord. De wagen is immers overgeschilderd sedert... de laatste mislukking.

Het was Larrick alsof hij de tanden hoorde knarsen van de man, die dat vroeg. Hij haastte zich te antwoorden:

— De auto is opgespoten in een andere kleur, en niet te herkennen.

— Goed. Wat voor kleur? Groen? Goed. Natuurlijk moet ik de juiste plek weten. Hij zal daar heenwandelen, op mijn bevel, en als hij eenmaal binnen is, brengen jullie hem naar het huis in Crescent Road. Het is nog niet gebruikt, en uitmuntend voor mijn doel geschikt.

— Gij wilt dus, chef, dat ook ik...

— Ja, het is mogelijk, dat ik je hulp zal nodig hebben. Mike Doolittle zal rijden. Hij is reeds telefonisch gewaarschuwd.

— En ik, chef?

— Zodra de man de auto is binnengestapt, ga je naast de chauffeur zitten. Je zorgt dus dat je in de buurt van de auto blijft, maar ook weer niet al te dicht bij. Alles moet vlug en zonder enig opzien gebeuren.

— En, als wij mochten ontdekken, dat hij het werkelijk is, dat zich achter die oude heer Raffles verbergt?

Het antwoord kwam aanvankelijk slechts in de vorm van een lachje, dat Larrick het bloed in de aderen deed verstijven. Het klonk zo dreigend, zo luguber, dat Larrick wel begreep, wat het lot van de man moest zijn, die in handen viel van die hypnotiseur.

Het zou hem vergaan als Mushgrave. Toen hoorde hij zeggen:

— Laat dat maar aan mij over, Larrick. Als hij Raffles is, zal ik dat gauw genoeg weten. Ik zal het hem eenvoudig vragen, en hij zal mij de waarheid moeten opbiechten, of hij wil of niet.

— En denkt gij werkelijk dat gij hem onder uw macht kunt brengen?

— Ik denk het niet Larrick, ik weet het zeker. Niemand, niemand kan mijn macht weerstaan. En nu genoeg. Zorg dat je op tijd bent, O'Connor zal buiten op je wachten. Hij zal je precies vertellen waar de auto geparkeerd staat. Houd je aan zijn instructies. En nogmaals, wie ik in de achterstraat zie, tegen half zes, die is ten dode opgeschreven.

Larrick huiverde.

Het licht doofde plotseling uit, en hij bleef nog enige tijd in de tastbare duisternis staan, luisterend naar de sluipende schreden, die zich aan de andere kant van de herstelde muur verwijderden, en vast overtuigd, dat hij zoëven met de duivel zelf gesproken had.

Toen liep Larrick langzaam de trap op, om zijn opdracht te gaan uitvoeren.

HOOFDSTUK VI

DE OGEN

Het was tien minuten voor half zes, toen een lang, krachtig gebouwd man kwam aanrijden in een Morris-cabriolet in de Park Lane, en stopte op de hoek van de genoemde straat en Hyde Park.

Er is daar een parkeerplaats.

Het was een stil uur, en de automobilist had dus alle gelegenheid, een goed plaatsje uit te zoeken. Hij kreeg een regu, stak het in zijn zak, en wandelde bedaard weg.

De duisternis was bijna volkomen. Overal waren de lichten reeds ontstoken, en hel schitterden de grote reclames boven Piccadilly Circus, en kleurden boven dit drukke plein de hemel vuurrood, helder groen, en oranje geel.

Nu sloeg de heer een zijstraat in, die zeer weinig begaan werd, verliet ook deze, en bevond zich in de smalle achterstraat, waarop de deur uitkwam van het herenhuis van de bankier Clifford.

Ook hier was het volkomen duister, met uitzondering van de antieke lantaarn, waarin een gloeipeer, die juist boven de deur hing.

Het licht bescheen de kaarsrechte heer, die niet zo jong meer scheen te zijn, maar die ineens omzichtig om zich heen keek, zijn hoed afnam, en zich toen haastig van een pruik met lang krullend wit haar en een eerwaardige baard ontdoed, die hij zorgvuldig oprolde en in de biltzak van zijn overjas stak.

Hij zette zijn slappe hoed met brede rand weer op, en trok zich enigszins terug in een ondiepe nis, gevormd door een terugwijken van de muur.

Hij was daar nauwelijks, of een naburige torenklok liet één enkele, heldere slag horen.

Half zes...

De gesignaleerde bezoeker van het herenhuis, die door de spionnen van Larrick was ontdekt en die steeds de

achterdeur gebruikte, was klaarblijkelijk een man van de klok, want de nagalm van de slag was nog niet geheel weggestorven, toen hij aan kwam wandelen, en voor de deur bleef staan.

Het was duidelijk, dat hij niet gezien wilde worden.

Hij keek omzichtig om zich heen, alvorens hij de hand uitstak naar de schelleknop.

Maar voor hij deze had kunnen aanraken, trad de man in zijn nis plotseling te voorschijn en was met een paar stappen tot vlak voor de bezoeker genaderd, die onwillekeurig, verschrikt door die plotselinge verschijning, een stap achteruit deed, en de hand naar de zak van zijn overjas scheen te willen brengen.

Maar reeds klonk de stem van de ander, die op vriendelijke toon vroeg:

— Excuseer, mijnheer. Ik ben hier een vreemdeling, en klaarblijkelijk de weg kwijt. Zoudt gij zo goed willen zijn om te zeggen, welke straat ik moet inslaan, om het snelst Waterloo Station te kunnen bereiken?

De spreker had, terwijl hij zijn vraag stelde, zijn hoed geheel achterover geschoven. Het licht van de lantaarn bestraalde zijn gelaat. Het weerkaatste in twee grijsgroene ogen, met een dwingende, onweerstaanbare blik, ogen van een tijger, met een vreemde, wilde gloed er in die gedachten wakker riep aan het oerwoud, de wildernis, vluchtend wild, het kraken van riet, de doods-kreet van een besprongen waterbok.

De grijze bezoeker keek recht in die ogen, en stond daar met open mond.

Er liep een rilling over zijn gelaat.

De ander had wel willen juichen van woeste zegepraal. Nogmaals was het gelukt. Hij kende die wezenloze uitdrukking, hij kende dat als het ware wegschieten van de blik, de rilling bij de mondhoecken, dan een kleine schok, als

van iemand die in gedachten staat en plotseling, geheel onverhoeds, op de schouder wordt getikt.

De ogen bleven staren, en de bezoeker was onbeweeglijk als aan zijn plaats genageld. Het scheen hem volkomen onmogelijk te zijn, zijn eigen ogen af te wenden van die twee moorddadige, grijs-groene ballen, die daar zo vreemd glansden in het licht van de deurlamp.

Toen klonk de vriendelijke stem weer:

— Zoudt gij uw rechterhand niet uit uw jaszak willen nemen?

Langzaam, als met tegenzin, kwam de hand te voorschijn.

Maar zij omvatte een revolver.

— Gij hebt daar een gevaarlijk ding, naar ik zie, zei weer de stem in de duisternis, die als het ware uit de ogen zelve scheen te komen. Gij moest het mij maar liever in bewaring geven, vindt gij ook niet?

Voor het eerst sprak de grijze bezoeker.

Zijn stem had een eigenaardige, onwezenlijke, eentonige klank, toen hij zacht ten antwoord gaf, de ander de revolver toereikend:

— Dat spreekt vanzelf. Gij hebt groot gelijk, mijnheer, groot gelijk.

De ander liet de revolver in zijn eigen zak glijden, met een kort, hard lachje, deed een stap achteruit, en beval op dezelfde hoffelijke toon:

— Gij moest uw hoed maar eens afzetten, en die pruik afdoen. Het is immers een pruik. Ik wist het wel. En die baard komt mij ook niet erg natuurlijk voor. Doe dat ding liever af, misschien is het u hinderlijk.

De bezoeker gehoorzaamde. Met een traag gebaar, als het ware zonder het zelf te beseffen, bracht hij de hand naar het hoofd en ontdeed zich van een blijkbaar uitstekend gemaakte, juist passende pruik van lang, grijs haar.

— Beter dan die van mij, mompelde de ander een weinig afgunstig voor zich heen, terwijl hij de gehypnotiseerde man de pruik afnam en het zachte haar betastte.

Daarop volgde de baard, en een kort ogenblik keken de groengrijze oogballen naar het krachtig getekende gelaat, dat

nu te voorschijn kwam. Wel waren er nog rimpels in te bespeuren, zoals men die kan verwachten in het gelaat van een grijsaard, maar die pasten thans niet meer bij het krachtige, fijngetekende gezicht met de heldere, grijze ogen, die nu echter als overtoegen waren met een waas.

De ander scheen ineens gehaast te zijn. Deze straat, hoe stil ook, was niet volkomen veilig. Ieder ogenblik kon de achterdeur geopend worden, en kon een bediende te voorschijn komen, en deze man mocht hem niet ontglippen.

De onderling starende, groenige ogen kwamen dus nog wat dichterbij het wezenloze, strakke gezicht van de man die zoëven nog een grijsaard was geweest, en toen klonk een stem, die heel zacht maar zeer nadrukkelijk vroeg:

— Wie ben je?

— Ik ben John Raffles, kwam bijna aanstonds het antwoord, dat er met een vreemde, stamelende stem werd uitgebracht.

Maar de Luipaard had het verstaan.

Er kwam een demonische glimlach in de ogen, die strak gevestigd bleven op het gelaat van het slachtoffer, hij grinnikte kort, en mompelde voor zich heen:

— Dat hebben mijn jongens dus goed gezien. Ik ben tevreden. Wel, mijnheer Raffles, dan zullen wij nog wel het een en ander uit je weten te halen, dat van belang voor mij kan zijn, en van groot voordeel, voordat je verhuist naar de plek, waar men je warm, ja zeer warm zal ontvangen, ha, ha.

Hij wreef zich in de handen en toen klonk weer zijn haastig gegeven bevel, want hij meende enig gerucht te horen in het grote huis, dat daar zo stil en schijnbaar onbewoond vlak naast hen stond:

— Loop deze achtersiraat uit tot aan de volgende hoek. Sla rechts die hoek om, en volg de straat tot de Park Lane. Daar staat een groene auto geparkeerd. Stap erin.

Onmiddellijk begon Raffles te lopen, afgemeten als een automaat, als onder de indruk van een onweerstaanbare macht, waaraan hij geen weerstand kon bieden.

— Vligger, beval de Luipaard kortaf, en dadelijk bewogen zich de benen van de gehypnotiseerde man sneller, juist als van een van die bliken poppetjes, zoals de speelgoedverkopers ze wel slijten op straten en pleinen, en die met onhandige stoterige gebaren een wagentje voortduwen.

De Luipaard slaakte een zucht van verlichting, toen hij zag dat de ander de hoek omsloeg.

Hij wankelde een ogenblik, en wreef zich met een zakdoek over het natte voorhoofd.

De grijsgroene ogen verloren hun starre uitdrukking en hij zuchtte:

— Dat heeft me heel wat inspanning gekost. Ik wist wel dat hij tegenstand zou bieden, meer dan ieder ander, maar ik wist evengoed, dat mijn macht niet te weerstaan is.

Hij hoorde echter opnieuw enig gerucht in het huis, nu naderbij, en maakte haastig dat hij wegwam. Voor een oud man liep hij zelfs wel wat al te vlug.

Hij herstelde die fout echter zodra hij de hoek was omgeslagen, en dus onmogelijk meer gezien kon worden uit het huis.

Toen nam hij de houding weer aan van een eerwaardige, nog krasse grijsaard, en liep langzaam in de richting van Park Lane.

Er was daar een goed verlichte plek, en hij glimlachte, toen hij juist in snelle vaart een groene auto zag voorbijrijden.

De wagen was het volgende ogenblik verdwenen.

Hij raadpleegde zijn horloge, wreef nogmaals zijn magere, sterke handen, en mompelde toen:

— Nu zal ik hem maar eens achterna gaan. Het zou zonde zijn, om tijd te verliezen.

Wie zou mij dat verleden jaar voorspeld hebben, dat ik het nog eens zou zijn, die de beroemde Raffles zou overwinnen. En welk een overwinning. Hij zal verdwijnen, alsof hij nimmer bestaan had, maar eerst zal hij mij al zijn geheimen opbiechten.

Hij liep snel verder, bereikte Park

Lane, volgde deze avenue over een afstand van bijna een kwartier lopens en bereikte toen de parkeerplaats waar hij zijn auto gelaten had, gaf zijn regu af, betaalde en reed een ogenblik daarna in zijn cabriolet weg.

Hij moest bijna een vol uur rijden, voor hij een der buitenwijken bereikte, waar het stil was en waar men slechts als het doffe gerucht van een verre branding, het stadsrumoer hoorde, dat uit de City opsteeg, uit het hart van Londen, waar zich de theaters, de café's, de bioscopen, de variétéschouwburgen bevonden.

De auto zwenkte een donkere laan in waar men bezig was een paar huizen, zogenaamde cottages te bouwen, zoals die hoe langer hoe meer aan de buitenrand van Londen uit de grond schieten als paddestoelen. Voor een dergelijk huisje, dat gereed was, al kon dat zeker nog niet lang zijn, hield de auto eindelijk stil.

Men bevond zich hier aan het uiterste puntje van Londen.

Ware het dag geweest, dan zou men, staande voor de kleine villa, niets anders gezien hebben dan grasland, met hier en daar een paar struiken, reusachtige stapels planken en stenen en een paar bouwloodsjes. Aan de rechterhand zou men nog slechts een pas of veertig hebben kunnen doen, om dan waarschijnlijk tot over de enkels weg te zakken in modder, zand en vette klei.

En verder weg was niets dan weiland, nog niet bouwrijp, zo ver het oog reikte. Nog verder weg was men bezig, een nog niet zo lang geleden aangelegd bos te rooien, want de stad is als een onverzadiglijk monster, dat steeds verder de vangarmen om zich heen slaat en alles naar zich toehaalt, zowel akkers als bossen en weilanden, om er huizen op te plaatsen, huizen en nogmaals huizen.

De villa waarvoor de auto nu geparkeerd stond was tamelijk groot. Er was een garage naast gebouwd, precies groot genoeg om een auto van behoorlijke afmetingen te kunnen bevatten, en hierin zette de Luipaard zijn auto neer. Hij sloot de deur met de sleutel, haalde

toen een tweede te voorschijn, luisterde even met grote aandacht, en pas toen alles volstrekt stil bleef, ontsloot hij de voordeur.

Een ogenblik, nadat hij die deur weer gesloten had, bleef hij in de duisternis wachten.

Volkomen stilte heerste in het huis.

Een ogenblik werd hij ongerust. Er zou toch niets gebeurd zijn? De anderen zouden hem toch niet voorbij zijn gereden?

Hij haalde zijn zaklantaarn te voorschijn en trad toe op het telefoontoestel. Hij schakelde het om, zodat het als huistelefoon was te gebruiken, nam de hoorn ter hand en zei heel zacht:

— Larrick, ben je daar?

Hij moest even wachten voor het antwoord kwam:

— Ja, meester, wij zijn beiden hier, met hem.

— Goed. Is hij in de grote kamer?

— Ja, meester.

— Is hij nog bewusteloos?

— Hij ligt er tenminste slap en akelig bij. Het goedje in de auto is misschien wel wat sterk geweest.

— Dat doet er niet toe; ik zal hem gauw genoeg weer tot bewustzijn hebben gebracht, als ik dat wil. Gaat nu beiden maar heen. Waar heb je de auto gelaten?

— Achter het huis.

— Het is goed, jullie hebben je werk goed verricht, ik ben tevreden.

— Als de meester het is, dan zijn wij het ook.

Een kort belletje, de Luipaard hing de hoorn op en lachte een ogenblik vergenoegd voor zich heen, met een stille, vreemde, onhoorbare lach.

En nu stond hij in de donkere vestibule te luisteren naar de zwakke geluiden in het huis.

Er werd ergens voorzichtig een deur geopend en weer gesloten. Een traprede kraakte, er werd een achterdeur geopend, en weer gesloten.

Een motor werd aangezet, hij hoorde duidelijk inschakelen, en toen het wegrijden van de auto.

Maar hij wachtte nog wel vijf minuten, tot het volkomen stil was, voor hij zich bewoog.

Toen pas begon hij de trap te beklimmen, die naar de eerste en de enige verdieping voerde, stond op het portaal weer stil, en lachte opnieuw, totdat zijn lichaam er van schudde, en toch zonder enig geluid te maken, een afschuwelijke lach.

Hij opende een deur tastte even met de hand langs de binnenkant van de sponning, knipte een schakelaar om, en helder licht straalde uit een elektrische kroon in een kamer, die tamelijk goed gemeubeld was.

De Luipaard keek dadelijk naar de ramen, waarvoor de gordijnen waren neergelaten, zodat geen lichtkiertje naar buiten kon dringen. Toen pas keek hij naar de sofa, waarop een bewegingloze man lag uitgestrekt.

Hij deed zacht grinnikend de deur dicht, en draaide van binnen de sleutel in het slot om.

HOOFDSTUK VII

DE LAATSTE STUIPTREKKINGEN

De Luipaard ging langzaam op de sofa toe, en keek een ogenblik neer op de man die aan zijn genade was overgeleverd.

Het gelaat van die man was strak en grauw, de ogen waren half geopend,

en de oogballen een weinig terzijde gedraaid. De mond hing een weinig open, en het puntje van de tong was zichtbaar.

— Zij hebben hem duchtig aangepakt, gromde de Luipaard afkeurend. De gas-

dosis is misschien wel wat erg groot geweest. Nu, dat is gauw genoeg te verhelpen.

Hij liep op een muurkastje toe, opende het, nam er een klein flesje uit, ontkurkte het, rook er even aan en keerde er toen mee terug naar de bewusteloze man, om hem het flesje onder de neus te houden.

Zo bleef hij even staan, totdat hij zag dat de oogleden van de bewusteloze begonnen te trillen. Hij kurkte het flesje weer en bromde tevreden:

— Zo, vriend Raffles, nu ben je over tien minuten wel weer in staat om mij behoorlijk antwoord te geven op de vragen die ik zal stellen. En weet ik eenmaal wat ik weten wil, dan verdwijn je, en voorgoed. Zie je, hier dichtbij stroomt op dit ogenblik nog een klein, onbeduidend zijriviertje, eigenlijk niet meer dan een sloot. Als je hier ooit geweest bent dezer dagen, moet je gezien hebben, waarde vriend, dat men bezig is deze sloot te dempen. Ha ha. Is het geen prachtige inval? Gebonden en gekneveld, met een paar zware stenen aan je nek, en dan het water in, tot op de bodem. Over een paar dagen komen de dragliners en zorgen voor je lijkwade. Geen haan die naar je zal kraaien, en zelfs mijn brave assistenten zullen niet weten waar je gebleven bent. Ik alleen zal het weten.

Hij keek met een blik van woeste zegepraal neer op zijn slachtoffer, en vervolgde zijn zonderlinge alleenspraak alsof de ander hem had kunnen horen:

— Dat is het loon voor mensen, die hun neus in andermans zaken steken, John Raffles. Je hebt mij belachelijk gemaakt in de kwestie van Clifford en het diamanten halssnoer van zijn vrouw, je hebt mijn gangen durven nagaan en wie weet zou je vroeg of laat mijn geheim ontdekt hebben. En nu is het einde voor je gekomen, sneller dan je ooit had kunnen denken.

Hij draaide zich langzaam op de hiel en begaf zich naar een soort buffet, dat aan de andere zijde van de kamer stond. Het bevatte een kastje, dat blijkbaar goed afgesloten kon wor-

den, want de Luipaard had een sleutel nodig, om het te openen.

Hij haalde er een eveneens zorgvuldig gesloten, ijzeren kistje uit, opende ook dit, en nam daaruit een injectiespuitje, dat hij met de grootste behoedzaamheid begon te vullen uit een flesje dat een groene vloeistof bevatte.

— Dat zal hem, na ons gesprek, volkomen gevoelloos maken, en niet in staat om zich te verroeren, mompelde hij binnensmonds. Dat is nog beter dan touwen en boeien. Dit zal hem zo stijf maken als een plank en ik zal hem gemakkelijk naar het water kunnen brengen.

Het spuitje was gevuld, de Luipaard legde het terzijde en begon zich te ontdoen van zijn pruik en baard.

Hij legde baard en pruik op het buffet neer, keek op zijn horloge, en mompelde:

— Nog vijf minuten, dan hoop ik hem te kunnen ondervragen. Ik ben benieuwd wat ik uit zijn mond te horen zal krijgen.

Plotseling hield hij op.

Een zonderlinge gewaarwording prikkelde plotseling zijn zintuigen.

Hij rook duidelijk, zeer duidelijk de lucht van een sigaret.

Met een ruk wendde hij zich om, en zijn ogen puilden hem schier uit het hoofd.

Op de sofa zat Raffles, een beetje voorovergebogen, met zijn ellebogen op de knieën, in de linkerhand een sigaret en in de rechter een deugdlijke revolver, waarvan de loop onverbiddelijk recht op zijn hoofd was gericht.

Hij moest zich aan het buffet vasthouden om niet te vallen, minder van schrik dan van woede, en stootte enige onverstaanbare klanken uit, terwijl hij keek naar dat opgewekte gezicht, waarop geen spoor van bewusteloosheid, of iets wat erop leek, te bemerken viel.

Wat erop te lezen was, dat was slechts belangstelling, een soort gespannen aandacht.

En nu klonk een volkomen heldere stem, die langzaam zei:

— Ja, zo had ik je me wel ongeveer voorgesteld, Luipaard. Alleen je voor-

hoofd is nog lager dan ik dacht. Je hebt een merkwaardige tronie, heus waar. Wil je niet wat dichterbij komen? Neen, laat je handen maar uit je zak; er zit alleen maar je zakmes in; je revolver heb ik je al ontrold, toen we samen voor de achterdeur van Clifford's huis stonden. Neem een raad van mij aan, draag, als het even te vermijden is, nooit een revolver in de buizenzak van een overjas. De tegenwoordige mode schrijft wijde zakken voor en hoe gemakkelijk is het niet, daarin de hand te dompelen en er een revolver uit te nemen.

— Vervloekt, kon de Luipaard eindelijk op schorre toon uitstoten. Je hebt me dus bedrogen.

— Wel, dat is nogal duidelijk, spotte Raffles opgewekt. Hoe ben je eigenlijk op de dwaze gedachte gekomen, dat je mij zoudt kunnen hypnotiseren? Geloof me, broer, dat kan niemand. Het is herhaaldelijk geprobeerd, en altijd op een mislukking uitgelopen, eenmaal dat erken ik ruiterlijk, heeft eens iemand mij in een soort sluimering weten te brengen, maar dat was dan ook een Indische fakir met exotische middelen. Beken nu maar eerlijk, dat ik mijn rol goed heb gespeeld. Het leek net echt, is het niet zo?

— Vervloekte rotvent, bracht de Luipaard er met grote moeite uit. En het gas, hoe heb je daaraan weerstand kunnen bieden?

— O, als er werkelijk gas in een auto komt, mijn waarde heer, dan gebruik ik daarvoor een afdoend afweermiddel, dat ik niet gratis ga adverteren. Maar dat was ditmaal niet eens nodig want je gasfabriekje werkte niet.

— Werkte niet?

— Neen, en dat had een heel eenvoudige reden: het kon niet in werking worden gebracht. Zie je, Larrick zat niet naast de chauffeur.

Het gelaat van de Luipaard vertrok op een afschuwelijke wijze en hij hijgde, een stap naderbij komend:

— Heeft de schurk me verraden?

— Misschien nog niet, luidde het antwoord. Ik weet natuurlijk niet wat hij doen zal, maar als de politie hem het

vuur wat na aan de schenen legt...

— Is hij... is hij gearresteerd? stotterde de Luipaard.

— Ja en Mike Doolittle ook. Misschien zullen zij wel klappen, maar waarom maak je je zo ongerust? Ze weten helemaal niet wie je bent.

— Dat is waar, hernam de Luipaard, en een duivels licht kwam in zijn ogen.

— Ik alleen weet het, voltooide Raffles rustig de zin.

— Ja, jij weet het alleen, herhaalde de Luipaard langzaam.

Hij was gedurende dit korte gesprek wat naderbij gekomen, zijn mager hoofd was weggetrokken tussen de schouders, en met zijn loerende blik steeds op Raffles gericht.

Hij was nu bij de middentafel, en plotseling, met een bliksemsnelle beweging lichtte hij die tafel op aan de kant waar hij stond, zodat hij daar voor een kort ogenblik achter kon wegduiken, en wierp haar toen met al zijn kracht naar Raffles.

Voor deze zich hersteld had, had de Luipaard zich reeds op hem geworpen, met een snelheid alsof hij werkelijk zulk een roofdier was, en de pols vast gegrepen, waarin zich de revolver bevond.

Ofschoon Raffles in een zeer ongemakkelijke positie achterover lag, wist hij toch de pols van zijn tegenstander om te draaien, en haalde de trekker over, want in de ogen van de ander had hij moord gelezen.

De trekker weigerde echter over te gaan.

— Ja, dat is aardig speelgoed, John Raffles, gilte de Luipaard. Dat had je niet gedacht hé? Dat is nu weer een vinding van mijzelf. Dat heb ik zo bij mijn revolver aangebracht. Trek maar, trek maar zoveel je wilt. Die trekker gaat niet over, of ik zelf zou het wapen in handen moeten hebben.

Raffles ontspande onmiddellijk zijn greep om de kolf en het voor hem nutteloze wapen, dat hij een paar uren geleden uit de zak van zijn tegenstander had genomen, viel kletterend op de grond.

Een strijd op leven en dood ving aan.

Het was duidelijk dat de Luipaard er alles op zette om weer in het bezit van de revolver te komen, waarvan hij het geheim kende, en die hij dus gemakkelijk zou kunnen gebruiken.

Raffles begreep dat natuurlijk onmiddellijk en trachtte het dus uit alle macht te beletten. Een schot zou waarschijnlijk Henderson en Brand waarschuwen, die dicht bij het huis op de uitkijk waren blijven staan, maar dan zou het te laat zijn. Schreeuwen hielp ook weinig, want de gordijnen waren dik, en de ramen waren gesloten. En overigens, Raffles was er de man niet naar, om hulp in te roepen, zolang hij het nog alléén afkon.

Zijn eerste werk was, de gevallen revolver zover mogelijk met zijn linkervoet onder de sofa te duwen.

De tafel was nog steeds tussen de beide vechtenden in, en Raffles voelde zijn pols als in een schroef geklemd. Maar hij bracht bliksemsnel met de grootste kracht zijn rechterhand omlaag, en de scherpe tafelpunt veroorzaakte de ander zoveel pijn, toen die met kracht zijn pols trof, dat hij heel even zijn greep verzwakte, en de hand van Raffles was vrij.

Deze balde zijn vuist, en viel snel als de gedachte uit naar de kin van de ander.

Een tegenvaller. Want de Luipaard bleek ook de bokskunst machtig te zijn. Hij dook behendig, ontweek de slag en het volgende ogenblik ging zijn rechterhand naar zijn zak. Ditmaal hield hij een groot zakmes in de hand, een knipmes, een van die gevaarlijke wapens, die men door middel van een ring opent en die zich, eenmaal geopend zijnde, alleen maar weer sluiten door het buiten werking stellen van een pal.

Met een tijgerachtige sprong maakte de Luipaard zich vrij, en had het volgende ogenblik het knipmes geopend.

Raffles was natuurlijk ook onmiddellijk overeind, en toen de ander zich met hoog opgeheven arm op hem wilde storten, ontweek hij de stoot, kwam achter de tafel te voorschijn, die zijn bewegingen belemmerd had, greep een stoel, en slingerde deze naar zijn tegen-

stander.

Maar de Luipaard had het zien aankomen en bukte zich bliksemsnel. De stoel raakte hem slechts even aan de schouder, maar de leuning trof de elektrische lamp, die rinkelend in scherven viel. Het volgende ogenblik was de kamer stikdonker. Voor het eerst van zijn leven misschien voelde Raffles iets als angst. Hij wist dat hij met een halve gek was opgesloten in een donkere kamer, en die gek had een vlijmscherp mes in de hand, kende de kamer beter dan hij, en was vast besloten, er een einde aan te maken en Raffles naar de andere wereld te helpen. Hijzelf had geen ander wapen dan een tweede stoel die zich toevallig onder het bereik van zijn hand bleek te bevinden.

Hij hoorde ergens in het donker lachen, een duivels lachje van zegepraal.

Het was alsof zijn instinct Raffles waarschuwde, dat hij de stoel moest opheffen, want bijna op hetzelfde ogenblik voelde hij een hevige schok, hij hoorde een knappend geluid, dadelijk daarop gevolgd door een woeste vloek. De punt van het mes had het hout getroffen, het lemmet was afgeknapt, de Luipaard was ontwapend.

Met een heldere lach wierp Raffles de stoel uit zijn handen, sprong blindelings vooruit, kreeg iets in zijn armen beet, en had het volgende ogenblik de ander bij de keel gegrepen. Maar, de Luipaard was een sterk, welgeoefend man, die bovendien streed om zijn bestaan. Diens vrije linkervuist beukte uit alle macht op de korte ribben van Raffles, maar deze ging aanstonds « in de clinch », zoals het met een vakterm luidt, en drukte met zijn arm die lastige vuist tegen zijn lichaam. Om en om rolden de mannen, nu en dan tegen een meubel stotend, nu eens op de vloer, dan weer half over de sofa gebogen, totdat, in de loop van die lugubere rondedans, de beide worstelenden weer in de buurt van het buffet kwamen.

Raffles voelde zich door twee ijzeren vuisten achterover drukken, en zijn rechterhand zocht een ogenblik steun bij het buffet.

Zijn vingers kwamen terecht op een

glazen cilindertje en hij lachte...

Hij had het injectiespuitje tussen zijn vingers, waaraan de Luipaard zoëven een deel van zijn alleenspraak had gewijd.

Raffles bedacht zich niet lang, maar nam het ding op, greep met zijn linkerhand de ander in de borst, en stak op goed geluk in het donker het spuitje met de scherpe punt vooruit.

Het moest de ander in de hals of in de schouder getroffen hebben en deze begreep het ook blijkbaar aanstonds, want hij slaakte een dierlijke kreet van woede, en sloeg in het wilde met zijn gebalde vuisten rond, herhaaldelijk het buffet rakend, want Raffles hoorde tot tweemaal toe het rinkelen van glaswerk.

Hijzelf had een paar stappen achteruit gedaan, hijgend en bezweet, tot in een verre hoek van het vertrek en wachtte.

Hij behoefde niet lang te wachten.

Een ogenblik daarna dreunde de vloer onder de val van een zwaar lichaam.

Een zucht, en dan stilte.

Nogmaals heeft het spreekwoord zich bewaarheid, dat wie een kull graaft voor een ander, er menigmaal zelf invalt, mompelde Raffles wijzgerig voor zich heen. En nu zullen wij eens zien hoe de zaken hier eigenlijk staan.

Hij haalde zijn zaklamp te voorschijn, die gelukkig niet beschadigd was tijdens de worsteling, en bij het licht daarvan zag hij hoe de Luipaard met het gelaat voorover als een gekruisigde op de vloer lag uitgestrekt.

De hand van de man bloedde. Scherven lagen op de grond. Hij had een vaas stukgeslagen, die op het buffet stond.

Raffles verbond die hand zo goed mogelijk met behulp van een servet, dat hij in het buffet vond. keek nog eens in het starre gezicht, raapte het spuitje op, dat nog een weinig van de vloeistof bevatte, drukte er iets van uit op een schoteltje, rook er aan en proefde er heel voorzichtig van, en zei toen schouderophalend:

— Nu, daar is hij een heel etmaal mooi mee. Een sterk geconcentreerde oplossing van cocaine. Des te beter,

dan kan hij ook rustig hier blijven liggen, totdat de politie onze man komt inrekenen. Ik heb nu iets anders te doen, dat geen uitstel kan dulden.

Hij trok zijn kleren recht, maakte zijn boord weer vast, strikte zijn das, trok het bewegingloze lichaam van de Luipaard naar de divan en legde hem daarop neer, en verliet toen pas het vertrek, ging de trap af, alles bij het licht van zijn zaklantaarn. Toen hij eenmaal buiten was, liet hij een kort signaal horen, dat binnen enkele ogenblikken als het ware een auto te voorschijn toverde, waarin Henderson en Brand gezeten waren.

— Wij maakten ons al ongerust, Edward, begon Brand, naar de tamelijk gehavende kleren en de schram op het voorhoofd van Raffles kijkende.

— Het had niets te betekenen, Charles, antwoordde Raffles kortaf. De vent ligt bewusteloos in de kamer daarboven. Het was zijn eigen middel, dat hem in die toestand bracht. Wij hebben een volle dag volstrekt niets van hem te vreezen, en zullen ons die tijd ten nutte maken. Rijd onmiddellijk eerst naar huis om daar het een en ander te halen wat wij nodig zullen hebben, en dan naar het oude klooster.

Brand keek hem even aan, maar hij greep aanstonds.

* * *

Het was omstreeks drie uur in de nacht, toen Raffles en Brand, terwijl Henderson achterbleef, door het ternauwernood afgekoelde gat kropen, hetwelk zij door middel van een oxy-acetyleenbrander en na een arbeid van vier uren hadden gemaakt in de stalen afsluiting van de geheime gang, die het huis van de Luipaard moest verbinden met de diepe kelder onder het klooster.

Zij slopen langs de keldertrap naar boven en kwamen al op een zeer gemakkelijke wijze aldus in huis.

De Luipaard, wie hij dan ook zijn mocht, was een schrander man, want het bleek al gauw, dat alle deuren en ramen die naar buiten open gingen, voorzien waren van veiligheidsinrichtin-

gen en alarmsignalen, behalve juist die ene deur naar de kelder, die hij waarschijnlijk onaantastbaar had geacht.

Het bleek dat er slechts een enkele bediende in huis was, die in een kleine kamer sliep op de eerste verdieping.

Raffles liet de man kalm slapen, daar hij wel begreep, dat deze onkundig was van het dubbelleven van zijn zonderlinge meester, en onderwierp de gehele woning aan een zeer grondige inspectie. Hij was echter genoodzaakt, eerst heel wat elektrische draden door te rijden, want het was wonderlijk om te zien, hoezeer de Luipaard die kostbare ontdekking van de mens had uitgebuit ter bescherming van zijn brandkast, ja zelfs van zijn schrijfbureau.

Na een arbeid van een uur had Raffles de geheime vakken van dat bureau geopend, zowel als de brandkast, en daarin onder meer gevonden, wat hij er ook wel wist aan te zullen treffen: juwelen en kostbaarheden, ontroofd aan mensen, die de Luipaard had weten te hypnotiseren.

In de brandkast vond hij echter ook een vrij groot bedrag aan contanten, en hij maakte alles buit, behalve de effecten, die hem gevaarlijk zouden kunnen worden.

Het was nog lang geen dag toen de beide mannen, nadat Henderson gewaarschuwd en weggezonden was, het huis

langs de voordeur verlieten.

En toen pas wisten zij ook waar zij waren.

Het huis stond in de King Edward Street, en naast de deur was op een koperen bordje de naam te lezen: Dr. E.M. Crysler.

Het was ongeveer zeven uur in de ochtend, toen, na een anonieme waarschuwing, een patrouillewagen van de politie voor de pas gebouwde villa in het noorden van de stad kwam aanrijden, en men de gevaarlijke dokter, nog altijd in bewusteloze toestand, op de divan aantrof.

Een paar dagen later begon het proces. Crysler begon met te ontkennen, maar hield dit niet lang vol. De bewijzen tegen hem waren al te sterk, en toen ook nog de lafhartige Doolittle door de mand viel, en gewaagde van de geheime opdrachten en de telefonische boodschappen, toen men het lijk van Mushgrave uit de diepe put ophaalde, toen viel Crysler door de mand. Hij bekende.

Maar zijn aardse straf heeft hij nooit ondergaan, want tijdens de laatste rechtzitting wist hij ongemerkt een vergiftigde pil in te slikken, die hij in de voering van zijn goed had verborgen en stierf enkele seconden later. Aldus boette hij, althans hier op aarde, zijn misdaden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Goudpiraten

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266